УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 235. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 24-го ГРУДНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, DECEMBER 24, 1969 No. 235. VOL. LXXVI.

Христос Рождається! — Славіте Його!

З ПРАЗНИКОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ЗМІЦНІМ НАШУ ВІРУ В ХРИСТА І В ЙОГО СВЯТЕ ВЧЕННЯ

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ 1969 РОКУ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ВЛАДИК У З'ЄДНАНИХ СТЕЙТАХ АМЕРИКИ

Прийдіть, воскликнім з ангельськими хорами: „Слава на висотах Богу, Народженому у вертепі".

(Стих з Утрені Різдва Христового)

Дорогі в Христі Брати і Сестри!

Як колись убогі пастирі та багаті мудреці прийшли до Вифлеємського вертепу, щоб поклонитися Божому Дитяті, так і ми приходимо сьогодні до Божого храму, щоб поклонитися Синові Божому, утаєному в Пресвятій Евхаристії та вимолити в Нього Божого благословення і потрібних ласк. Зокрема годиться щиро подякувати Божественному Спасителеві, що дозволив нам діждатися Різдвяних Свят.

Роздумуючи над нашим тутешнім життям, зроджується в нас питання: Чого потребуємо найбільше під цю пору? У відповіді на це питання треба сказати, що в нинішні часи, часи матеріялізму, секуляризму та атеїзму найбільше потребуємо щирої, глибокої і живої віри в Бога і Його навчання. Треба нам живої віри, яка просвічувала б нам на дорозі нашого життя. Така християнська віра є цінніша понад усі багатства, здоров'я, кар'єра, життєві успіхи та почесті. Від неї залежить наше особисте щастя. В християнській вірі знайдено ключ до розв'язки різних життєвих проблем.

В годинах горя свята віра пригадує нам, що в цьому світі немає повного щастя. Вона пригадає нам, що терпіла Свята Родина, терпіли Апостоли, страждали мільйони Христових визнавців. Свята віра скаже нам, що коли хочемо колись бути щасливими з Христом Господом, мусимо тепер взяти свій хрест і йти за Ісусом. Якщо невмолима смерть забере нам когось із наших найдорожчих, то свята віра потішить нас, що прийде час, коли знову зустрінемося із ними у другому світі. Якщо наш бюджет не має фінансового покриття, то свята віра пригадає нам, що тих дочасних благ не раз бракувало Святій Родині, коли вона опинилася у далекому Єгипті, на чужині. Брак конечних для життя речей відчували також Христові Апостоли.

Жива і глибока віра парохіян у церковних громадах запевнить їм гарний поступ на полі релігійнім, культурнім і народнім. Тільки глибока жива віра казала нашим українським поселенцям будувати величаві церкви, школи, семінарії, манастирі та різні добродійні установи.

Знову брак глибокої і живої віри спричинює руїну. Ірод з браку віри в Христа Господа допустився страшного злочину — різні невинних дітей. Брак віри в Бога колишніх і сьогоднішніх провідників в Україні поза залізною заслоною спричинив те горе, яке навістило нашу Батьківщину. Також наші невдачі на іміграції слід приписати людям хиткої віри.

Тож з праздником Різдва Христового зміцнім нашу віру в Христа і в Його святе вчення. Хай свята віра просвічує нашим родинам, нашим батькам, синам і дочкам, щоб усі згідливо розв'язували всі домашні проблеми, керуючись засадами Христової науки. Хай християнська віра стане підставою праці в наших народних, суспільних і культурних товариствах і організаціях.

Хай Божественний Спаситель, що прийшов з неба на землю, наділить нас усіх щирою, глибокою і живою вірою, яка є найкращою запорукою наших успіхів тут на землі, а також буде цінним завдатком на вічну щасливість в небі.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

† *АМВРОЗІЙ,*
Митрополит
Філядельфійський

† *ЙОСИФ,*
Єпископ
Стемфордський

† *ЯРОСЛАВ,*
Єпископ
Чикагівський
св. Николая

Дано в Філядельфії, Стемфорді й Чикаго в празник Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, дня 8-го грудня 1969 року Божого.

ОЛЕНА КУЛЬЧИЦЬКА: „ДО ЦЕРКВИ НА РІЗДВО"
Оригінал в Українському Музею ім. Кардинала Йосифа Сліпого у Стемфорді, Конн.

А. ЮРИНЯК

ВІТАЙТЕ, НАРОДИ!

Стугоніла земля від стопи легіонів
На Захід, на Північ, на Південь і Схід.
Карбував римський меч щораз дальші кордони
І бубнявів рабами зажерливий Рим.

Біль мільйонів зростав, милосердя люд ждав.
Милосердя і Божого суда.
І на Сході тоді, в Вифлеємській землі
Цар Небесний прийшов поміж люди.

За зорею ішли, дар любови несли
Пастухи та рибалки нуждені.
Скреготали лихі слуги ката і тьми
Фарисеї та книжники вчені:

Наближався бо Правди тріюмф —
Із зорею клигі там, на Сході:
— У подобі людській Божий Син звістив люд —
Уставайте, вітайте народи!

Грудень 1969. Чикаго

БОГ ЛЮБИТЬ НАС!

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ

Дорогі у Христі Брати та Сестри!

„Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!" (Еван. Луки 2:14).

Із ласки Божої ми знову святкуємо Різдво Христове — свято радости великої. У нас на серці не тільки цей врочистий день, але й те велике, що сталось у яслах Вифлеємських, та таємниця благочестя (1 Тим. 3:16), яка перевищує і небо, і землю, і людське розуміння.

Найбільший факт не тільки в усій історії, але — в усій вічності, це та основна правда Різдва: Бог любить нас і Він усе вчинив для нашого спасіння!

„Так бо Бог полюбив світ, — споконвіку лунає відгомін вічної Євангелії, — що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хво вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне". Яка проста, зрозуміла, доступна для всіх, але — велика правда. І цю вічну правду життя невмирущого несе для нас Євангелія Різдва Христового.

У народженні Христа-Месії виявлена велика Любов, великий Любитель, великий Подарунок Бога для роду людського, велике Благовістя спасіння і велике Життя. Без Різдва людство було б у темряві, позбавлене всіх благословень життя, не мало б нічого, окрім осуду за свої провини. Але — слава Богові! — Спаситель прийшов і в Його приході ми бачимо сяєво світла, славу якого випромінює Євангелія любови Бога до людини. У святкові дні Різдва Христового занурімось сією істотою в її глибини:

„Бог доводить Свою любов до нас..." (Рим. 5:8).

„Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи" (1 Ів. 4:10).

„Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів" (Еван. Мат. 1:21).

„Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, бувши багатим, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозтвом" (2 Кор. 8:9).

„Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся" (Ів. 3:17).

„І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця" (Еван. Івана 1:14).

О, нехай милосердний Господь допоможе і нам, Його дітям, у ці святкові дні пережити на власному досвіді радість Різдва і відчути відроджуючу силу Його любови до тієї міри, щоб ми „були подібні до образу Сина Його" (Рим. 8.29), що народився в яслах Вифлеємських.

Усіх Вас, Брати та Сестри, і ввесь Український Народ тут, у Рідному Краю — в Україні — та по цілому світі вітаємо з Різдвом Христовим і бажаємо Вам Богом благословенного Нового Року.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВТЕ ЙОГО!

Олекса Р. Гарбузюк,
Голова Об'єднання
Дмитро Марійчук,
Секретар

Різдво Христове
Року Божого 1969

Польща погоджується на безпосередні переговори з Західньою Німеччиною

Варшава. — Комуно-польський прем'єр Юзеф Циранкевіч виголосив в понеділок 22 грудня ц. р. у соймі у Варшаві 90-тихвилинну промову, більшу частину якої присвятив німецько-польським взаєминам. Він виявив, що голова польської торговельної місії у Бонні Вацлав Пієнтковскі передав в тому самому дні західньо-німецькому міністерству закордонних справ офіційну відповідь Польщі на німецьку ноту з 25 листопада ц. р., в якій пропонувалось розпочати німецько-польські переговори про нормалізацію взаємин між тими двома державами. Циранкевіч підкреслив ще раз, що передумовою будь-якого порозуміння є визнання Західньою Німеччиною західніх польських кордонів на Одрі-Ніссі. Комуністична Східня Німеччина, слухаючись диктату з Москви, визнала давно ті кордони, але для Польщі важливо, щоб те визнання зробила Німецька Федеративна Республіка. Циранкевіч висловив переконання, що коли б Західня Німеччина визнала Східню Німеччину, то це „причинилось би до закріплення миру", але не ставив цього за передумову німецько-польських розмов. Соціялістичний канцлер Західньої Німеччини Віллі Брандт давно заявив, що він є прихильником визнання польських кордонів на Одрі-Ніссі. Це буде перша політична конференція між Польщею й Німеччиною від кенця останньої світової війни.

Лідери 14-ох арабських держав обговорювали воєнний плян проти Ізраїлю

Рабат. — У другому дні панарабської конференції „на вершинах" єгипетський міністер генерал Мохаммед Фавзі предклав стратегічний плян для нової війни проти Ізраїлю. Те засідання було настільки засекречене, що приявними були тільки голови арабських держав із двома своїми прибічниками. За газетними твердженнями — обговорювано між іншим — скільки війська може дати на війну проти Ізраїлю кожна арабська держава і на яких відтинках фронту мають стояти війська кожної держави. Єгипетський президент Нассер і йорданський король Гуссейн мали наполягати, щоб багаті арабські країни, як Савді Арабія і Кувайт, причинились до купна для спільних збройних сил наймодернішої зброї. В тому самому часі Ізраїль відкинув останні пропозиції Америки щодо замирення між Ізраїлем і Йорданією.

Конґрес закінчує сесію, схваливши важливі законопроєкти

Вашинґтон. Конґрес плянує закінчити цьогорічну сесію 23-го грудня, щоб своєчасно виїхати могли конґресмени й сенатори на різдвяні вакації. 22-го грудня обидві Палати з поспіхом схвалювали важливіші законопроєкти. Це саме вони мали зробити 23-го грудня. Між схваленими проєктами є важливіший податковий законопроєкт, до якого приєднали проєкт збільшити пенсії соціяльного забезпечення. Податки зменшено тим способом, що збільшено суму, вільну від оподаткування, з 600 долярів до 750 долярів, але це має статися ступнево від 1970-го до 1973-го року. Пенсії соціяльного забезпечення збільшено на 15 відсотків. Не знати, чи підпише ці проєкти президент Ніксон, який є проти того, щоб збільшувати федеральні видатки, одночасно зменшуючи податки. Конґресова Конференція дещо злагіднила первісні законопроєкти про податки і пенсії, і тому збільшилася можливість, що Ніксон не поставить проти них „вета". Схвалено ще проєкт видати 19.7 більйона долярів на освіту і опіку над здоров'ям, але кінцеве рішення має бути в цій справі аж в січні.

УКРАЇНСЬКЕ РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ПЕРЕДАВАТИМУТЬ ПО РАДІО

Нюарк, Н. Дж. Вночі з 24 на 25 грудня, від 1 г. до 2:15 ночі, радіостанція WJRZ, під числом 97 на радіоапаратах, буде передавати з рамени української католицької парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку українське Різдвяне Богослуження. Відправлятиме о. Ярослав Дибка, співатиме хор парафії, під дириґуванням маестра М. Добоша. Це Різдвяне Богослуження через радіо зможуть слухати українці Ню Йорку, Нюарку-Ірвінтону та сусідніх міст.

Страйк 35,000 транспортових робітників в Ню Йорку щораз ближче

Ню Йорк, Н.Й. — Представник Міжнародної Спілки транспортових робітників в Ню Йорку Метью Гайнен нарікає на це, що представники Транспортового Уряду не турбуються тим, що до 1-го січня 1970 р. вже недалеко, і що тоді може початися страйк 35,000 робітників на міських підземках і автобусах, які спаралізують все життя в цій великій метрополії, подібно, як це було під час 12-денного страйку в 1966-му році. Представник Міської Управи не зробив жадної пропозиції в останніх днях і тому нема виглядів на якенебудь порозуміння. Представник транспортовців вказував на це, що нюйоркські транспортові робітники заробляють річно від 7,000 до 9,32 долярів, що є меншою винагородою в порівнянні з платнею транспортових робітників в деяких інших більших містах. Представник робітників сказав: „Сподіваємося, що не будемо страйкувати, але коли зачнемо, то це буде довший страйк".

АСТРОНАВТИ „АПОЛЛО 12" НА РІЗДВЯНІЙ БОГОСЛУЖБІ В БІЛОМУ ДОМІ

Вашинґтон. — Президент і пані Ніксон були присутні на передріздвяній Богослужбі в Білому Домі, на якому були приявні 300 осіб, між ними і 3 астронавти „Аполло 12" зі своїми жінками. На Богослужбі читали уривки Святого Письма та співали різдвяних коляд. Президент повідомив, що вишле трьох астронавтів, капітанів Конрада, Гордона і Біна, в подорож довкола Землі, подібно, як це було з астронавтами „Аполло 11". Присутні на Богослужбі були члени кабінету та співробітники Білого Дому.

ЗСА і СССР переговорюватимуть про припинення атомових перегонів

Москва. — У Москві й Вашинґтоні проголошено в минулий понеділок 22 грудня 1969 р. одночасно, що американсько-совєтські розмови у Гельсинках, які велися від 5-ох тижнів, закінчилися порозумінням, за яким 16 квітня 1970 р. розпічнеться у Відні американсько-совєтська конференція задля „обмеження перегонів у стратегічному збройнні". „В пізнішому часі" — сказано в комунікаті — та конференція перенесеться знову до Гельсинок. Нічого не сказано, про яку саме втратегічну зброю буде мова на Віденській конференції і — за газетними твердженнями — у Гельсинках не устійнено докладного денного порядку Віденської конфернції, а тільки прийнято принцип, що кожна сторона має право зголошувати свої пропозиції. Розмови в Гельсинках продовжились на день-два, бо большевики спершу спротивились переводити конференцію у Відні: Москва сердита на Австрію за гостре неґативне становище Австрії супроти совєтської інвазії до Чехо-Словаччини. Остаточно прийнято компромісову розв'язку, що спершу конференція буде відбуватися у Відні та згодом перенесеться до Гельсинок, де в міжчасі Америка подбає про поширення приміщень тамошньої своєї амбасади, яка в теперішньому своєму стані замала для ведення таких переговорів, не вигідна і не має таких безпосередніх сполук з Вашинґтоном, як вони є з Відня. Обидві сторони відкинули Женеву, яка мовляв, не має пригожої атмосфери для таких тайних переговорів. ЗСА вже два і пів року тому запропонували Совєтам відбути таку конференцію. Вона мала розпочатися літом минулого року, але саме тоді Совєти перевели інвазію до ЧССР і попсувались американсько-совєтські відносини. Осінню не можна було розпочати переговорів, бо не було відомо, хто внедовзі стане новим президентом ЗСА, — пізніше Москва хотіла виждати на вислід виборів в Німеччині. Таким чином ця справа затяглась. З уваги на відому нехіть до Москви супроти всякої міжнародної контролі — тепер також шанси такої конференції досить слабі, дармащо голова совєтської делеґації у Гельсинках, Владимір Семйонов, виголосив на урочистому останньому засіданні, що його завершено шампанським тостом, надзвичайно оптимістичну промову.

У ВСЯКОГО СВОЯ ДОЛЯ

ПЕРШЕ УКРАЇНСЬКЕ РІЗДВО ПІСЛЯ 48 РОКІВ

Член редакції газети „Філядельфія Івнінґ Бюлетень" Роз де Волф помістила в числі з 18 грудня 1969 р. зворушливу розповідь про українку п-і Катерину Сінчук з Філядельфії, яка провела 48 років у вимушеній мовчанці в закладі для ненормальних людей на „Байбері". Репортаж ілюстрований двома світлинами. На одній бачимо п-і Катерину Сінчук, якій тепер 71 рік, на другій, — вона в товаристві сестер Тимотеї та Кансоляти в старечому домі „Святого Провидіння" в Чеснат Гілл сидить під святковою різдвяною ялинкою у вигідному кріслі, бавлячись із біленьким песиком-пуделем.

„Історія Катерини Сінчук, — пише Роз де Волф, — це історія жінки, яка перебувала в стейтовому шпиталі у Філядельфії впродовж 48 років, бо вона не вміє говорити по-англійському — і ніхто до неї взагалі не говорив. Але ця історія має радісне закінчення, бо 71-річна Катерина Сінчук таки повернулась до живого світу".

Разом з іншими іміґрантами з України вона прибула до ЗСА десь у 1913 р., молода, весела, трудолюбна, сповнена великих надій. Примістившись у гуртожитку на 24-й вулиці, Катерина пішла до праці, разом з подружками пішки ходила щонеділі до української католицької церкви на вул. Френклін, щоб заощадити навіть „нікля". У 20-річному віці дівчину спіткало нещастя: якийсь молодий чоловік обіцяв їй одруження, родинне життя, а закінчилось тим, що молода мама придбала дитину, а юнак зник. Дитина померла, юнак також, незабаром, від запалення легенів. Але, сказано в репортажі, українсько-американська спільнота відкинула від себе покритку. Самотня Катерина сновигала як неприкаяна вулицями Філядельфії, ніхто не розумів її мови і, врешті, в 1921 р. вона опинилась у стінах „Байбері". „У наш час їй допомогли б психо-терапічними заходами та ліками проти депресії... Але тоді ніхто не допоміг Катерині". В лікарні спочатку ще намагалися говорити з новою пацієнткою, однак безуспішно. Вона стала апатичною, замкнулась у собі, взагалі перестала говорити. Єдине, чим Катерина Сінчук займалась у тому заведенні, — замітала підлоги. І це єдине, що залишалось при ній, як постійне добровільне бажання, після 48-ми років людської трагедії: повернувшись до живого світу, хоч і в старечий уже дім, п-і Катерина охоче розмовляє з сестрами-українками, цікавиться подіями, приязно усміхається до співрозмовців... і замітає та прибирає помешкання.

Коли б не новий директор заведення „Байбері" д-р Даніель Блен, який прибув туди в 1967 р., коли б не д-р С. Левін, який особливо заходився поправити долю нещасливої жінки, коли б не Г. Кнудсен, зв'язковий між лікарнею і світом, та не суспільний працівник М. Сандерс — не зустрічала б Катерина Сінчук і цього року щасливо Різдвяних Свят. Спільно вони доклали зусиль, привели до неї ще в „Байбері" людей, які знають російську, польську, литовську мови... Нарешті трапили на місцеву українку Ольгу Михайлюк, яка заговорила до без причини полоненої її рідною мовою! І на тому закінчилось майже півстолітнє митарство Катерини Сінчук.

Тепер у старечому домі і в українському товаристві п-і Катерина не тільки розмовляє рідною мовою, а почала вивчати й англійську! 7-го січня 1970 року вона вперше святкуватимі українське Різдво.

У репортажі не згадано про те, що загублену українку віднайшли, на жаль, не українці...

УСІМ НАШИМ ЧЛЕНАМ, ЧИТАЧАМ І СПІВРОБІТНИКАМ ТА ВСІМ НАШИМ ГРОМАДЯНАМ І СПІВГРОМАДЯНАМ, ЯКІ ВІДЗНАЧАЮТЬ РІЗДВО ХРИСТОВЕ ЗА НОВИМ КАЛЕНДАРНИМ СТИЛЕМ, БАЖАЄМО ЩАСЛИВИХ І РАДІСНИХ СВЯТ!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
і В-ВО „СВОБОДА"

СВОБОДА SVOBODA
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Різдво Христове

Найбільшою Божою ласкою для грішних людей на цьому світі було народження Христа Спасителя 1969 років тому. Ласкою не тільки для відкуплення людського роду та його спасіння, для життя вічного після смерти, але й для його щастя та радости в дочасному житті на цьому світі. Тільки ті, що зазнали в житті великого горя і смутку, ті, що були у смертельній небезпеці, здають собі справу з того, якою невимовною благодаттю є віра в Бога, якою панацеєю на всі смутки, болі й загрози може бути тільки зідхання: „О, Боже!" Різдво Христове — символ цих найбільших благодатей.

Остання статистика подає, що в половині 1968-го року на світі було кругло три з половиною більйони людей, з того 924,274,000 християн: 580,470,000 католиків, 218,120,000 протестантів і 125,684,000 православних. Більшість з них за новим і поважна частина за старим календарним стилем відзначають цьогорічні свята Різдва Христового з тим упованням на Бога, з яким уповали на прихід Спасителя та з яким живуть уже майже дві тисячі років після Його воплочення. При цьому ми і всі покоління перед нами аж надто часто забували й забуваємо, що Господь, створивши людину, дав їй вільну волю, і що здійснення всіх наших надій як на цьому світі, так і після нашої смерти, залежить виключно від нас самих.

Рокове свято Різдва Христового дає кожному з нас найкращу нагоду заглянути в свою душу, перевірити свої думки і вчинки власне в світлі тих істин, що їх розкрив нам народжений у Вифлеємі Бог Предвічний. Одне певне: якби ми не тільки називались християнами, але й справді ними були, нам і всім народам на землі було б незрівнянно краще жити. Погляньмо тільки на життя багатьох наших родин і нашої громади впродовж одного року від попередніх свят Різдва. Здається, що — поминаючи всі звичайні людські слабості і недомагання — нашим найбільшим гріхом супроти Бога і себе самих, справжнім смертельним гріхом був брак доброї волі. Тому й немає на світі і немає між нами самими того вимріяного миру, бо його приніс Спаситель для людей доброї волі.

Добра воля в наших людях, в наших родинах, в нашій громаді, серед нашого народу є передумовою нашого внутрішнього миру, без якого не можемо встоятись. Цієї доброї волі нам усім побажати б у першу чергу з нагоди цьогорічних свят Різдва Христового. Бо, де добра воля, там радість і щастя, що їх ми собі взаємно бажаємо.

ХРИСТОС РОДИВСЯ — СЛАВІТЕ ЙОГО!

В ніч під Різдво

„Витаю Вас, дорогі мої українці, і звертаюсь до Вас з великом просьбов, бисти були такі ласкави і мене старенького спомогли грошевов допомогов", — пише з Югославії українець, хатина якого недавно згоріла. „Щиро дякуємо за прислання нам потрібного лікарства, обоє чуємося багато краще, властиво приходимо до життя"... — це з листа із Польщі. З Австрії: „До нас звернувся бувший вояк визвольних змагань, щоб йому допомогти лікуватися"... — Можна ще й ще цитувати десятки подібних листів до Української Медично - Харитативної Служби в Мюнхені і ще більше до ЗУАДК у Філядельфії. Не менше листів - прохань від українців у матеріяльній нужді одержує ОПДЛ: з кількох країн Південної Америки сестричерниці, батьки і навіть діти прохають „гарнесеньких українських книжечок, бо нема змоги купити"...

На всіх рогах вулиць американських міст бачимо нині маси людей із святковими барвистими пакунками. Та бачимо й людей із Армії Спасіння, які видзвонюють дзвониками, прохаючи допомогти хоч дрібною жертвою тим, які з різних причин можуть не мати на Різдво навіть шматка хліба чи теплого приміщення на ніч. Пошта приносить у ці дні й до наших домів листи - заклики від різних американських установ з проханням дати бодай доляра на сліпих, на бідних, на різні науково - дослідні інституції. Як американські громадяни, стараємось не відмовити у цих проханнях. Але — як українці, члени великого народу, що перебуває в крайній нужді ось уже півстоліття, як члени вільної української громади в країні з найвищим життєвим рівнем, — не можемо також зачинити дверей перед тими братами й сестрами, які чекають на допомогу. Нехай це не будуть десятки долярів, нехай це буде скромний один доляр — але нехай він буде від усіх, бо лише так зможемо виконати моральну повинність перед знедоленими братами.

Свято Різдва — свято радости. Прийшов бо Син Божий днесь, щоб спасти люд свій ввесь! Поділімся ж і ми великою радістю з убогими і засмученими!

о. Роман Ганас

БЛАГОСЛОВЕННЯ ГОРІЮЧИХ ДУХОМ

(Думки на Христове Різдво)

Господь Бог створив людину із земського пороху і вдихнув їй у ніздрі віддих життя (Буття 2, 7). Розум, воля, думки — це сили і властивості безсмертної душі, як образу та подоби Божої в людському тілі. Таланти, використовувані людьми, дали світові великі технічні, медичні та господарські винаходи, якими вони користуються, поліпшують своє життя. А все це з ласки дару Божого творення. Це правда, що розум і його таланти дарували світові й такі нові винаходи, що коли їх зле вжити, грозять людству загладою. Це — страшна атомова зброя, від якої охорони нема.

У зв'язку з великим технічним і науковим поступом у світі знаходяться люди, які твердять, що людський геній, а не Бог, є джерелом усіх нових винаходів, і тому життя треба використовувати та достосовувати до „духа часу", не зважаючи на Божі закони людського призначення, треба забувати про родинні, народні та церковні звичаї і традиції, як витвори людського духа.

Погоня за вигідним життям, спокуса збагачувати себе і гордість, яка є вислідом добробуту, часто перетворюють людські серця в каміння, розбивають родини, подружжя, роз'єднують приятелів, убивають пошану до батьків, церковних і народних провідників, знецінюють гідність людини. Всюди там, де „богом" стає жадоба влади, гроша, високого уряду, слави, відзначення — всюди там гинуть віра, любов, милосердя, охота творити добрі діла і пам'ять, що людське життя обмежене й коротке.

Св. Апостол Павло, великий знавець людських душ, у журбі про щасливе життя людей на землі та їх вічне щастя в небі по смерті, пише так у листі до Римлян: „Любіть один одного братньою любов'ю. Пошаною один одного випереджуйте, в ревності не будьте лініві, духом горіть, Господеві служіть, веселі в надії, в горі терпеливі, у молитві витривалі, святих в потребах помагайте, дбайте про гостинність!" (12.II-14). Які важливі, які повчальні й потрібні ці слова св. Павла для людей, що не затратили віри в Бога, в конечність любови до ближнього, в конечність добрих діл, людей, які горять духом, а не невільників матерії чи короткотривалих забаганок.

Між добрими порадами св. Павла в його листі до Римлян, як потреба любити одне одного, шанувати себе й інших, жити надією в щасті, бути терпеливими в горі, витривалими в молитві, він закликає римських християн бути гостинними! Веселі та гостинні люди — це люди добрих сердець, це люди горіючого духа в вірній службі Богові та всім потребам ближніх. Люди похмурі, незадоволені, задивлені в землю — це самолюби, це скупарі, яких зобов'язання перед життям кінчаються на замкнених воротах їхніх домів.

Колись на нашій рідній землі ми, українці, дуже щиро практикували гостинність. Щира гостинність виявлювана при різних нагодах, давала нам радість життя, об'єднувала нас, будувала силу духа не піддаватися ударам злої долі, що виявилося в обороні прав нашого народу перед натиском наших ворогів, які хотіли нас знищити. Носіями щирої гостинности на нашій рідній землі були наші матері, наші подруги, наше жіноцтво.

Живемо на чужині в добрі та достатках. Але, спостерігаючи життя української еміґрації на чужині, завважуємо, що про гостинність у багатьох наших родинах призабули, і то в родинах багатих та інтеліґентних. Наші робітничі родини частіше одна одну відвідують і гостять, як деякі провідні інтеліґентні родини. Хто винен? Чи може деякі наші інтеліґентні пані, наші господині забули про звичаї рідної землі та заміняли свої колись щирі, гостинні серця на серця скупарів і самолюбів?

Брак гостинности в житті провідної верстви на чужині, серед наших церковних і народних провідників, також причиняється до того, що бракує нам згоди в загальному народному житті, бракує плянів, як зберегти наш нарід релігійно та національно не надщербленим, бож ніщо інше, як щира гостина, виміна думок у теплій атмосфері, так сильно не об'єднує людей і не злагіднює непорозуміння, не усуває ворожнечі.

Як дуже нашій українській спільноті треба провідників в горіючих духом, задивлених у сяйво неба, як сили й джерела посвяти, любови і відповідальности за долю нашого рідного народу в Україні та нашої еміґрації на чужині.

ПІВДЕННА АФРИКА ЗМОЖЕ ПРОДАВАТИ ЗОЛОТО ТІЛЬКИ МІЖНАРОДНОМУ МОНЕТАРНОМУ ФОНДОВІ

Вашинґтон. — Більшість країн, які цікавляться продажем і купном африканського золота, погодилися в тому, що Південна Африка зможе продавати своє золото тільки Міжнародному Монетарному Фондові, а не центральним банкам окремих держав. Таке становище займали представники ЗСА. Встановлено ціну за одну унцію золота на 35 долярів. Африканське золото можна буде купити і на вільному ринку, де ціни також не бупартійної організації в Бомбаю, С. К. Патіль, заповів, що уряд Ганді провалиться найдалі до шістьох місяців, втративши більшість в надуть дуже різнитися від максимальної ціни 35 долярів.

В. Ленцик

ВІД СВЯТОГО ЮРА ДО СВЯТОЇ СОФІЇ

З нагоди 30-ліття архиєрейських свячень Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа Сліпого

Цього року припадає тридцятиліття архиєрейських свячень Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа Сліпого.

Ледве чи знає історія Вселенської Церкви такого Владику, щоб свої архиєрейські літа прожив у такій безперервній самопожертві і відданості справі Божій та своєму народові. Від першого ж дня положення рук трьох Архиєреїв — Слуги Божого Митрополита Кир Андрея та двох співсвятителів, нині ісповідників Віри Преосв. Никити Будки та Преосв. Кир Николая Чарнецького — майбутній наслідник на митрополичому престолі у Львові, Архиєпископ Кир Йосиф Сліпий, ступив на дорогу страждань, яка тягнеться до нинішнього дня.

Вісімнадцять літ большевицької каторги та фізичних тортур приніс він, оцей Добрий Пастир свого стада, в жертву Господеві за свою Церкву і свій нарід. І коли він від 1963 року вже не зазнає фізичних мук, московських концентраційних таборів, то далі терпить моральні муки, які може часом є й більшими, як фізичні. Владика-Ісповідник терпить, бо його Церква, його рідна єпархія зліквідована на Рідних Землях, а в діяспорі, звідкіля має прийти відродження на Рідних Землях, Церква переживає важку кризу. Ця криза спричиняє нашому Владиці - Ісповідникові нестерпні моральні болі, і це він неоднократно з глибини зболілого серця висказував при нагодах навіть таких радісних, як ентузіястичні привітання його в час відвідин своїх вірних, розкинених по всіх континентах світу.

Майже в кожній своїй проповіді закликає Митрополит Кир Йосиф до єдности, до спільної дії на церковному і народному полі, бо тільки згода, єдиномисліє у всіх засадничих справах нашої Церкви може нам самим принести користь під кожним оглядом. „Тільки народ - моноліт, говорив Блаженніший Кир Йосиф, може говорити своє тверде слово", а кожне розбиття використовують наші релігійні і національні вороги. Тих же наших „приятелів" доля нам протягом історії не скупилась, їх завжди було досить в минулому і від них аж роїться тепер.

У такій ситуації, коли ворог намірився знищити нашу Церкву дощенту на рідних землях і добирається до її живого тіла в розсіянні, інстинкт самозбереження повинен би нам диктувати якнайбільшу солідарність, якнайбільшу однодушність у всіх справах, що є життьовими для дальшого нашого існування як окремої релігійної одиниці, як частини національної групи в діяспорі. Маючи сьогодні Богом даного провідника, ми повинні всі довкола його об'єднатись, щоб скріпити себе морально і завершити організаційно.

Мимоволі насуваються такі думки, коли хочемо хоча короткими рядками відзначити ювілей 30-ліття архиєрейства нашого великого духового провідника, що ним у цей грізний для нашої Церкви і Народу час, є Блаженніший Верховний Архиєпископ Кир Йосиф Сліпий. Беручи по-людськи — цей Богом посланий Владика по стількох терпіннях уже міг би спокійно доживати віку, маючи за собою ореол Ісповідництва та найвищу гідність Католицької Церкви, Кардинала. Одначе, він, неустрашимий борець за славу Божу, за добро свого Божого Люду, ні на хвилину не спочиває, від ранньої зорі до пізньої ночі працюючи над здійсненням великих плянів.

Видвигнення справи Патріярхату перед Вселенським Собором та послідовна в тому напрямі праця, щоб її завершити леґальним актом — це праця не для його слави, це для добра його Церкви і Народу. Сам він сказав одного разу, що не для себе він це робить, не про його особу тут ідеться. Тому вистачає „отого нагрудного хреста, що його як символ єпископського сану носить". В такій площині ставлять справу люди ідейні, які за святу справу готові терпіти, готові вмерти, як це засвідчили своїм поступованням Слуга Божий Митрополит Кир Андрей і тими ж слідами йде його помазанець Верховний Архиєпископ Кир Йосиф.

Не для власної слави він побудував Український Католицький Університет в Римі, відновив Чин св. Теодора Студита, почав широку видавничу діяльність. Це все праця спрямована на розбудову нашої духовости, на підготову молодого покоління для праці в користь Церкви і тим самим для добра Народу.

Що все це не фрази, а немов життьове Вірую для Блаженнішого Верховного Архиєпископа, хай посвідчать слова, які сказав він 21 березня 1937 року в своїй знаменній, програмовій промові на святі в честь Митр. Йосифа Рутського у Великому Театрі у Львові:

„Невмируща слава належится тим, що ціле своє життя віддали для туземного й вічного добра народу, що в посвяті й жертві духових і тілесних сил горіли і трудились для нього. З подивом глядить кожний на порив їхнього духа, на їх лет і відвагу і клонить голову перед їх безмежною любовію. Ще більша пошана і подив належаться том, що не лише помагали своїм рідним у домашніх і внутрішніх турботах, але що своєю освітою, знанням і міжнародними зв'язками зуміли зацікавити і з'єднати для народу і сторонні чинники та вивезти його на арену світу, щоб станув він у народів вольних колі".

Читаючи ці рядки, пригадались мені слова св. пам. пок. сенатора інж. Павликовського, сказані в році 1947 про нашого Блаженнішого: „Якщо ми мали людину з високим вродженим дипломатичним хистом, то ним був о. ректор Йосиф Сліпий".

Згідно із наведеними словами тодішнього о. мітрата д-ра Йосифа Сліпого про митр. Йосифа Рутського, ясно видно напрямні, які стали в основу всієї діяльности впродовж його вільного і страдницького життя.

В тридцяту річницю його архиєрейських свячень, що сповнилося 22 грудня, і 25-літню річницю перейняття митрополичого престолу після смерти Слуги Божого Митр. Кир Андрея Шептицького, зложім нашому Первоєрархові не лише найкращі побажання, щоб Господь кріпив його добрим здоров'ям та вдержав при життю ще многі літа, але й приречім йому нашу поміч перш за все молитвами і нашою єдністю довершити тих всіх великих плянів, що він їх намітив в користь нашої Церкви і Народу.

На многі і благі літа Владико!

Різдвяні поштові марки в Америці

У справі різдвяних поштових значків, чи марок в ЗСА завжди були розбіжності й навіть протести, головно від жидівсько - американської громади.

Минулого року Американський Жидівський Конгрес запротестував проти різдвяної поштової марки, що представляла „Благовіщення" (картина артиста Ян Eйк), бо в опінії Конгресу це нарушувало ґарантію першого доповнення до американської конституції про відокремлення церкви від держави.

Цьогорічна різдвяна поштова марка є репродукцією образу невідомого мистця з 1870 року та має заголовок „Зимова неділя в Норвей, Мейн".

Американський Жидівський Конгрес хоч і є проти поштових марок, що мають релігійний характер, до цьогорічної різдвяної поштової марки він поставився прихильно. Його представник у листі до генерального поштмайстра Вінтона М. Влавнта вказав, що всі проєкти різдвяних поштових марок після релятивно невтральної в 1962 році були сильно сектантські. Однак представник поштового уряду відповів, що звичай випускати різдвяні поштові марки кожного року дуже закорінений в Америці і ледве чи можна б його перервати.

Для українців справа марок є тим замітна, що ми, за винятком марки Т. Шевченка, не старалися зайняти становища до різдвяних чи інших поштових марок в Америці. Можна з певністю ствердити, що східньоевропейська етнічна група в Америці дуже слабо заступлена на американських поштових марках, а українська тематика взагалі в них не існує.

Вол. Ю. Маєвський

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

З НАШИХ БУДНІВ

НАШІ І ВАШІ СВЯТА

Коли весною цього року я зустрів під Українським Народним Домом у Ню Йорку нашого польського приятеля, проф. Лівача-Влотніцького, він, покійний професор, виглядав мені вже тоді дуже слабосилим та немічним. Збирався до міської лікарні Белвю на якусь там екзамінацію і не покладав великих надій на те, що вернеться з неї здоровий... Прощаючись зі мною, посміхнувся під сивим вусом і сказав:

— Пам'ятайте, пане Івасю, як я помру, щобисьте мені в „Свободі" ладний некролог написали!

Некролог я справді написав, хоч не знаю, чи такий дуже ладний, та це діялося під час вакацій, коли люди газет не читають, і дехто з земляків навіть цього не помітив, що професора Лівача вже немає в живих... Ще недавно хтось із патріотів дивувався в клюбі „Лиса Микити", чому професор не приходить до Народного Дому, та невже змінив, як то кажуть, фронт і перестав „будувати Україну"?

Покійний любив звичайно відвідувати наш Народний Дім у передсвяточному сезоні, коли наближався Свят-Вечір нового чи старого стилю. Жалівся, бувало, на українців, що позаводили нові календарні порядки, тобто запрошують його на свята і за новим, і за старим стилем, а він, по старечій немочі, не має вже сили ходити з одної куті на другу... З великим сантиментом згадував своє дитинство і село Луку в Самбірщині, де він прийшов на світ у мішаній родині (його мати була українка). Тому то в них, у хаті, святкували наперед „польські", а потім „руські" свята...

Найбільший клопіт, — розповідав професор, — виходив тоді з гостинцями-дарунками під ялинку. В нього була менша сестра, охрищена в церкві, яку мама виховувала в українському дусі. Як надходила польська Вілія, тоді Янгол приносив йому різні смаковиті речі, як цукерки, яблука, горіхи, а сестричка мусіла обходитися смаком і чекати ще два тижні на свій, „руський" Свят-Вечір! А на українські свята — сестра мала фрайду, діставала різні марципани, а він дивився, мов кіт на сало, та й облизувався.

— Щоб не робити між дітьми ворожнечі, — згадував професор, — одного разу наші родичі пошепталися щось там з Янголом і на цьому шептанні ми обоє з сестрою добре вийшли, бо з того часу діставали дарунки два рази: раз на наші, раз на ваші свята!..

В цьому різдвяному сезоні вже не побачимо під Народним Домом у Ню Йорку такої всім знайомої, похилої постаті старшого, сивого пана в полинялому футрі, зношеному капелюсі, з паличкою в руці, що зустрічав кожного доброю усмішкою і святковим привітом „Христос рождається"...

Відійшов приятель — залишилося порожнє місце.

Ікер

Дарія Ярославська

ОСТРІВ ДІ-ПІ

(Уривки з роману)

(3)

— Татко знає, я за той час багато передумала...

— Та не може бути!

— Кажуть: „Індик думав і здох".

— То індик, — відповів, не зупиняючись. — Людина зробила б те, якщо б не думала. Що ж ти думала?

— Над своєю провиною, — сказала і думала хвилину. Добре було, що мами не було вдома. Були справи, які вона потрапила сказати татові й мамі, але не тоді, коли вони були обоє разом. Ми не повинні були втікати, що нам назустріч іде пан директор. Але тоді це був відрух, хвилина. Ми зробили це без надуми. І татко знає, так певно дісться, коли хтось відбирає собі життя. Відрух. Уже в наступній хвилині не зробив би цього.

— І ще що ти думала? — спитав Паньків, зупинившись біля вікна і не відриваючи від неї погляду. Вийшла саме з-поза параваника, горнятко чаю в одній руці і тарілка з кексами в другій.

— Але мама здивується, побачивши мене вдома! — сказала, ставлячи все на стіл. — Правда? Те, що я хочу таткові сказати, трохи скомпліковане.

— Може зрозумію... — промовив і рушив до стола. — Чи можу сісти, чи треба вислухати ті скомпліковані справи стоячи?

— Стоячи, прошу, бо тоді мені зручніше. Це відносно того, що сталося...

— Хіба ми вже не зліквідували всього?

— Так, але я мушу таткові сказати, чому я це так глибоко пережила. Якщо б татко не був комендантом, якщо б татко був собі звичайною, пересічною людиною, я б так цього не переживала.

Паньків доторкнувся долонею своєї бороди.

— Треба більших пояснень, — сказав жартома. — Занадто скомпліковане для мене.

— Як я щось зроблю... о, я не вмію цього вияснити! Але я відчуваю, що ми одна родина, знана тут родина. Ми так, як союзники, один за всіх і всі за одного. І ось один союзник — вона вдарила себе в грудну клітку, — ось цей, зрадив. Татко розуміє мене?

— Здається, — відповів Паньків. — Тепер мушу сісти. Що більше, я мушу закурити. Може і мені треба пошукати якогось слова. Ти хотіла цим сказати, що дитина не повинна приносити сорому своїм батькам, чи так? Бачиш, зрозумів! Це гарно, що ти так думаєш, але справа ще в чомусь іншому. Справа в твоїм майбутнім, на якім нам із мамою дуже залежить. Не те каригідне для мене, що ти була на гірській доріжці з поетом, — ти не повинна була бути! — а те, що ти не підпорядкувалася шкільним законам. Закони творять порядок у світі, без них був би хаос, повний злочинів. Спершу нас зобов'язують малі закони, але вміру того, як розвиваємося і ростемо, вони стають чимраз поважніші. Треба це пам'ятати. Але сталося. Мені подобалося, що ні на кого не спихаєш провини. Сама провинилась і сама вирішила відпокутувати. Тепер справа скінчена.

— О, ще ні! Пан директор ще буде мати „науку"!

— Треба її прийняти. Тепер я хочу тебе щось спитати.

— Чи маю сісти, чи мушу стояти?

— Мусиш стояти! — пожартував, але коли двома пальцями взяв її за підборіддя, його погляд був поважний. Спитав: — Скажи мені щиро, чи там на березі Остару того вечора були в тебе чорні і небезпечні думки?..

Зі схиленею головою, всміхаючись, Ореста відповіла:

— Здається, були трохи смішні... але тоді, як я була в музичній школі. Я хотіла кудись подітися... Те, що сталося на березі, справді не моя провина...

Паньків легенько вдаряв пальцем по її носі.

— Треба, щоб цей носик запам'ятав собі, що таких думок не дозволено мати, щоб там не сталося, — говорив. — Ми маємо бути сильні, відпорні. Ми, українці. На всі справи треба дивитися тверезо, відважно і... трохи з гумором. Я тобі мушу також у чомусь признатися: там, у лікарні, я зрозумів, що в нас удома немає вже дитини, тільки молоденька дівчина, нова людина. І тому треба поводитися і вирішувати по-дорослому. Зрозумів? — звернувся до неї формою, прийнятою від найменших років, а вживаною тільки в ніжних хвилинах. — Зрозумів, — відповіла тихо.

Все скінчилося на татових широких грудях, що були таким бажаним захистом. Усе вмістилося в татових словах, що перевели її з дитячого світу в стремління юнацького віку.

Але з Борисом Карловичем Бохнацьким не могло піти так легко.

***

Амбуляторія була однією великою кімнатою переділеною на дві частини шафками з приладдям необхідним у наглих випадках. Обидві частини мали по одному екзаменаційному столу, накритому білим простиралом, своє окреме світло і одно вікно.

Чоловік, що ввійшов до амбуляторії, не міг бачити Ірини, бо вона стояла біля вікна в другій частині, а лямпочка біля дверей залишала по кутах тіні. Ірина приглядалася до нього мовчки, не рухаючись. Він міг мати років тридцять три, тридцять чотири. Був високий, по-молодечому стрункий, його обличчя було засмагле, а чорне волосся, з проділом по правому боці, свобідно укладалося над високим чолом. На ньому було сіре вбрання, краватка у чорно-біло-червоні пружки, а з нагрудної кишеньки виднів рожок білої хусточки. І вже самий його зовнішній вигляд стримав її від руху, навіть від мови. Його поява була поза межами таборового стилю, де все починало чимраз більше буденіти, де навіть свято перестало бути святом, а стало трохи відмінним буднем. Це була людина зі „світу", вона не належала да таборян, може був один із весільних гостей...

Він увійшов свобідним кроком і цілком не виглядав на людину, якій потрібна нагла допомога. Вона холоднокровно, а все ж таки з дрібкою нахрути спостерігала, що буде далі. Прошу? — хотіла була вже спитати, але спостерігання незнайомого було чомусь приємне. Хвилину він стояв, приглядаючись до першої частини амбуляторії. Його темні рівні брови легко рушилися, і їй стало цікаво, що саме викликало в нього той рух. Нагло він повернув голову, немов шукаючи когось чи чогось, і тоді гострий, як лезо спичастого ножа, спомин прошив її думки. Це ж він! Це той чоловік, який допоміг їй з Ігорем пересістися з Штарнберґеру на головний двірець у Мюнхені! Вона не пізнала його обличчя, яке бачила може дві-три хвилини, але пізнала його молоду, тонку шию! Біля тієї шиї видніло тоді щасливо всміхнене личко Ігоря, відвернулося було від неї і довірливо пригорнулося до тої шиї! Разом із тим нагадалося, що в неї і досі є його течка, яку тоді в поспіху не встигла йому віддати!... „Та невже ж це наш новий головний..?" — мигнуло повне здивування й сумніву питання.

СПОГАД ПРО СВЯТИЙ ВЕЧІР

Під час визвольних змагань в роках 1918-20 багато наших родин переживали тяжкі матеріяльні та родинні труднощі. Переживала не менші труднощі і моя родина, зокрема наша мати. Тільки вилізли ми з-під земельки, де просиділи два роки під свистом гармат, обчистили хату, щойно один день минув, як батько вернувся додому з австрійської війни, почистив кріса і пішов боронити рідну землю. Вістки про нього нема.

Поляки в'їхали в село, палять хати, убили священика о. Сахаровського, ранили кількох жінок і дітей. Загинула тоді і моя молодша сестра Параня, семирічна дитина. Кажуть, що де тонко, там і рветься. До горя матері та рідні прийшло нове горе. Я, бавлячись хованки у сусідній хаті з товаришами, упав у цебрик плечима та й не устав, принесли мене до нашої хати, положили на печі. Лікаря не було. У Бродах були тоді червоноармійці, а у Соколівці були галлерівці. З села день перед випадком відступили наші стрільці.

Пролежав я на печі багато місяців, не міг сам навіть обернутися. А скільки за той час вислухав „лікарських" порад, що давали мені та моїй матері старші бабуні: ставили мені на плечах гарячі баньки, то п'явки ссали мою кров, але ніщо не помагало. Не раз говорили, що, мабуть, я вже ніколи не буду ходити. Тільки мати не тратили надії та все перечили такій поговірці.

Найгірше мені приходилось переживати свята, бо мати тоді часто пригадували батька та обливались сльозами. І ось на Святий Вечір мати приготовляють вечерю, надворі падає маленький сніжок, у вікні з'явився горобчик, неначе хотів покушати куті, яка стояла на сіні на столі. Як мені хотілося встати та кинути кілька зернят куті нашому гостеві у вікні! Тоді увійшов до хати мій брат. Під вікном почувся спів колядників. Заплакав я в душі, не знаю чому: чи тому, що колядники прогнали гостя з вікна, чи тому, що я не з ними, чи може тому, що і мати обтирали сльозу. Мати сказали до мого брата, щоб ішов до сусіди та поспитав, в котрій годині починається Різдвяна Служба Божа.

Я чомусь знав, що брат відмовиться, а тим самим ще гірше приб'є матір, тому, не чекаючи його відповіді, сказав, що я піду. Брат хотів заперечити мені, але мати спинила його. Сказала до мене: „Вставай та йди!" Я не чув найменшого болю, устав, зібрали та взули мене і я пішов. Сусіди приняли мене з радістю та здивованням не тільки тому, що уважали, по нашому звичаю, що щастям є, коли на Святий Вечір першим увійде в хату хлопець, але і тому, що вони не сподівались, що я зможу відвідати їхню хату.

Раділи мати, раділа родина та знайомі того Святого Вечора. Радію я, що можу сьогодні з вами, шановні читачі, поділитися цією радістю. Христос Раждається!

Степан Ковальчук
Маямі Біч, Флорида
13 грудня 1969

Відбулася зустріч українських правників Америки в Ню Йорку

В Народнім Домі в Ню Йорку 22 листопада 1969 р. відбулася зустріч українських правників Америки для відзначення 20 річчя існування Товариства Українських Правників Америки та 85-річчя народин д-ра Віктора Пацлавського, відомого правника та громадського діяча в краю. При столах повних дарів Божих засіло понад 80 правників з дружинами й гістьми, яких привітав голова товариства д-р Богдан Дзерович та попросив помолитися перед трапезею д-ра Адольфа Слижа. Голова згадав коротко про історію ТУПА, про видання „Правничого Вісника", якого вже 3 число здано до друку, та про участь в нарадах Конференції Українських Професіоналістів, і про іншу працю. До товариства належали і належать визначні українські правники, відомі з Рідних Земель, між якими присутній д-р Віктор Пацлавський, який відзначає 85-річчя народження, і якому в імені товариства голова побажав щастя й здоров'я, а присутні проспівали стоячи Многоя Літа.

Після того провід вечора голова передав д-р Р. Криштальському, який говорив про ролю українських правників на Рідних Землях. Між ними в Дрогобичі довгі роки трудився на правничій ниві ювілят д-р Віктор Пацлавський. Доповідач відчитав привіти і попросив до слова д-р Ст. Ріпецького, щоб змалював життя правників в Америці, які працюючи навіть не за фахом, зберігали гідність та достойність українського правника. Він передав ювілятові відпис статті, яку ювілят написав в 1905 р. для журналу „Молода Україна". В той час йшла боротьба на ЗУЗемлях за український університет, і ювілят брав в тій акції активну участь. Про це сам Ювілят писав у „Свободі".

Зворушений до глибини душі Ювілят подякував за слова признання і заявив, що він тільки виконував національні обов'язки, обороняючи український стан посідання на ЗУЗ, був все соборником й українським патріотом. Він дякує ТУПА за відзначення його особи. Слово забрали від правників з Карпатської України д-р Волод. Комаринський, з Буковини — суддя д-р Ів. Новосівський, які вітали Ювіляра. Д-р Яр. Падох привітав ювілята від правників Стрийщини. Д-р Микола Ценко привітав ювілята від Бойківщини, і знагоди 20-річчя ТУПА пропонував видати Збірник на пошану українських правників. Слідували виступи д-р Вас. Палідвора, мец. Романа Гуглевича, який працював з ювілятом в Австрії, де спільно обороняли проти репатріяції наших земляків.

В мистецькій частині виступив відомий оперний співак мґр. Осип Стецура при фортепіяновім супроводі д-р Богдана Перфецького та по мистецьки й з чуттям виконав Вол. Божика „Ти не прийшла" та стрілецьку „Як стрільці йшли з України", за що їх нагороджено рясними оплесками. Відомий гуморист Ікер прочитав нову гумореску про таборове правосуддя. Голова, закриваючи зустріч, подякував паням, які принесли смачні торти та приготовляли трапезу для правників.

Д-р О. С.

Сенатор Кеннеді сумнівається в справедливості жеребка

Вашингтон. — Сенатор демократ із Массачусетс заявив, що вибір дати народження рекрутів, які мають бути покликані до військової служби в 1970-му році, за допомогою жеребка, виглядає на несправедливий вибір. 1-го грудня ц. р. вибрали за допомогою жеребка дати народження тих рекрутів, які в першу чергу мали б бути покликані до військової служби. Цей вибір не справедливий тому, що з місяця грудня аж 26 днів народження належать до тих дат, з яких народжені в першу чергу будуть покликувані до війська; в місяці листопаді є 21 таких днів, а зате в місяцях січні і лютім таких днів є тільки 12. Президент Крайової Академії Наук д-р Філіп Гендлер вияснив цю „несправедливість" тим, що дати з перших місяців кидали до посуди вчасніше, як з пізніших місяців, і пізніше добре не вимішали цих капсульок із датами.

У РІЗДВЯНОМУ СЕЗОНІ

На цій світлині зліва видко ялинку, що стоїть засвічена цього року в Рокефеллеровому Центрі в Ню Йорку. Направо пані Ніксон оглядає ялинку для Білого Дому, поки почала її прикрашувати.

ШІСНАДЦЯТА ВИСТАВКА ОМУА

Деякі наші організації перетривають незгодини тією крихіткою ідеалізму, що його — на щастя — виказує дехто з членів. Бо ось коли голова і секретар Об'єднання Мистців Українців в Америці після організаційної підготовки ще в останньому дні перед виставкою, замітають залі, носять крісла, розвішують образи й наклеюють числа і після того всього далеко поза північчю від'їздять додому, то це власне та „крихітка ідеалізму", що без нього товариство не могло б існувати. Ніхто з відвідувачів виставки цього не знає, але без того зворушливого зусилля не було б виставок ОМУА.

Саме відкриття 16-ої виставки, що вже другий рік відбувається при нестерпній погоді, зібрало більше гостей, як торік. В загальному виставка досить скромна, без скрайніх „ізмів", проте в цілому робить приємне враження. Є там теж кілька таких слабих спроб, які не повинні б тут знайтися, та це вже справа мистецького жюрі. Водночас бракує кількох мистців, що їх дуже хотілось би бачити і стрінутись із ними. Причини їхньої відсутности? Громадська відсталість, недостача зв'язків, особисті непорозуміння, зледащіння, екстраваґанція і т. п. А немає найменшого сумніву, що показати громаді свій мистецький дорібок при такій нагоді — річ важлива і корисна.

Ідучи поазбучно стверджуємо, що позитивною сторінкою П. Андрусева — це наполегливе продовжування фігуральних композицій, чи то з історичної („Двобій"), релігійної („Явногрішниця") чи іншої групової тематики („Хвиля", тобто купання у морі). Новість у нього — це вживання жовтого кольориту. Не маючи моделів, строїв, зброї й інших потрібних реквізитів до таких праць, не все у нього виходить перфектно, проте у цілості він робить цікаве і додатнє враження. Б. Божемський репрезентований одною ефектовною олією: „Портретом лева" і знаменитим дереворитом під заголовком „Осінній мотив" (що його я назвав би по-покутськи, просто: „шульки" кукурудзи). Бажалося б більше його олійних картин! Б. Василишин (секретар ОМУА) вивісив п'ять більших олійних полотен. Він завернув голоблі на корисну зміну: стишив свої минулорічні циноброві яскравості, користаючи на цьому. Тема його — краєвиди над водою: „Подруги", „Повінь" тощо. В „Захід сонця", задній плян: гори і небо найприємніше, що він досі намалював. Не відомо, чому Я. Вижницький намагається зменшувати себе, даючи цього року речі слабші, як торік. „Гірський краєвид" був би зовсім приємливіший та геометричне каміння обнижує рівень цілости. „Соняшники" нічим особливим незамітні. — У С. Гординського три кольорові (теж слабші, як торічні) пастелі, найкраща: „Вечір у Венеції". — Л. Грицан-Сушків має у собі щось із симпатичної нетлі: любить ніч. І малює її.. В проблематичному кольориті вона досить цікава і щаслива (техніка: темпера). О. Гриценко з Франції: нарешті щось таке, що варте імени автора: „Квіти", 1964 (а так і нагадують Хмелюка). Та в „Баскійськім краєвиді" і „Краєвиді з Меей" — дивна і незрозуміла мішанина мистецького з неумотивованим (ех, та ультрамарина!) не дають гармонійної насолоди. А. Дідух є буцім то самоуком. В „Рибах" можна дошукуватись таланту та треба багато праці над собою. А. Дяченко-Кохман із Чикаго прислала лагідні: „Нарцизи" (вугіль). Л. Кузьма (голова ОМУА) тематично дуже оригінальний маляр. Його стиль т. зв. магічний реалізм, ніколи не вийшов у нього корисніше, як у: „Синій горі" (темпера). Цікаве завдання змалювати соняшні зайчики чи рефлекси; в картині: „Світло в лісі", в брунатно-жовтій - плюс: темнозелене-наснazі. Портрет: „Суддя Гіба" (темпера) робить враження. „Весняний мотив" у характері. — Вчителька музики Е. Курилович-Чапельська приємна в пастелі: „На провесні". „Під горою" не оригінальне, але барвисте. Ідеалізований „портрет дочки" спроба варта праці. — Краще було б побачити щось із стрілецької епопеї у П. Кучмака, як дівчат, що лякаються жаби. А ті каменюки, як буханці хліба!. — Г. Мазепа з Венезуелі заступлена одною, та лепською працею: три модерні, дитячі головки в ярко фіолетно-рожевому накольоруванні. В іншого ці краски вийшли б солодкаво, а то і дешево; в неї — рішучо мистецький твір. Голівки чомусь то названі: „Чолганові діти", а це можуть бути, кожного одного, діти. П. Мегик із Філядельфії (заступник голови ОМУА) дав у прилинялій барвистості дві дуже милі речі: „Квіти", а особливо: „Портрет О. В." (у веселої Карменсіти міна засувора). Картини зроблені інтеліґентно і талановито. — „Маски" (полімер), директорки Українського Музичного Інституту, Г. Мирошниченко, найцікавіша річ, яку вона колинебудь виставила. Це портрет молодої білявки в зеленому, з рішучим виразом на обличчі, біля неї весняне квіття, а за нею різні навіть страхітні маски. На цю річ ви звернете увагу. Малярка пробує дальше своїх сил в акварелі, як: „Дерева" і „Скелі"; в цих останніх передній плян дуже добрий, задній якби недомальований. — М. Мороз, цим разом, показує тільки три олії. Найліпше: „Ріка Езоп"; це барвистий, міцний, правдивий Мороз. Гарячі „Соняшники" так і нагадують такі ж з-перед двох літ. А „Осіння симфонія", якби не цілком зрівноважена: передній і середній плян грає музикою красок, однак задній плян — гори і хмари — відстає дещо. Я пішов би об заклад, що в нього є який десяток куди цінніших новостей, як ця остання. — Модерніст М. Німець вийшов добре з індіґо-зеленкавим: „Покинутим домом", та не так добре з мало переконливими, іншими трьома речами. — У В. Панчака, який щойно скінчив свою власну, індивідуальну виставку, яркими смужками, напів імпресіоналістична напів психоделічна „Осінь" зацікавлює. Майже реалістичні „Жнива" подобаються. — Я певний, що Б. Певний, певніше і корисніше міг би себе показати, як одним, хочаб і удачним „Раком". — Я. Плавюк покищо бродить по царстві малярського маріння, не знаючи, з чого і з якої почати. В трьох експериментах фантазує не дуже додатньо, та „Квіти" переконливі. — Б. Савчук теж шукає себе, але корисно, бо вкінці починає знаходити смак у барвистості. І „Квіти" хоч приголошеною краскою змальовані, беруть. Три інші речі теж доказують, що кольор оживлює картину. — Н. Стефанів із Джерзі Сити, показує у своєріднім, симпатичнім кольориті: „Мертву природу". Б. Титла вперся опанувати олійну техніку, і — замість побідних акварель — дає дещо вимушені олії. Поступ повільний, та замітний. В „Краєвиді" цукерковий передній плян. І. Федишин має пестрі, не зовсім зрівноважені „Далі". М. Шероцька, на цей раз, ніби розчарувала: „Краєвид" має мало толку. Д. Шолдра знову повернувся до теми, як у тій нашій нескінченій пісні: „Був собі журавель": до безлистих дерев у пустополі. Його сюжет спочатку може подобатися, та по довшім повторюванні, перестає зацікавлювати. І. Щухевич варта оплесків за свої скромні, переконуючі і кольоритні олійні портрети. Дуже природний „Портрет" І. В." і виразистий „Портрет проф. Б."; „Аня" — дещо слабша.

Крім малярів маємо ще на виставці двох різьбарів. П. Капшученко з Філядельфії дав цікаво схоплену постать диригента, як диригує; в „Композиції" (пластик), що нагадує дечим речі нещодавно померлого, італійського, світової слави, різьбаря Джакометті. В. Сім'янців з Вашинґтону, показав три приємні різьби: „Молитву", „П-і Шенк" і — найміцніше — „Портрет сина".

Поза каталогом, вивісили свої праці ще кілька малярів чи кандидатів на них. Передовсім гість із нашої Пряшівщини, маляр И. Тулик. Він має тут дві приємні ґрафіки, і добру модерну картину (олія) різкими барвами (синя, жовта, помаранчева) змальовану, це: „Літо". О. Дядинюк виставила найкраще, що я у неї досі стрінув, грайливу красками і стоновану: „Осінь"; олія, а дзвенить, як пастеля. С. Гнатченко вже давненько малює, та щойно тепер пробує вийти на світ. Спроба „Портрету" інтересна, а „Квіти" (братки) гарненькі. Ще молоденька О. Федьків, що дала у фіолетному накольоруванні — якби перекликалась із Мазепою — „Катедру", яку треба вважати вдалою. — Виставку варто не тільки відвідати, але і пережити.

Теодор Терен-Юськів

КОЛЯДА ПРОФЕСІЙНОЇ ЛАНКИ „ТРИЗУБА"

Впродовж святкових днів Різдва Христового відвідають всіх членів та симпатиків „Тризуба" колядники, які будуть колядувати на потреби професійної ланки „Тризуба" на новий сезон. Управа „Тризуба" покладає надії на цю коляду, добрий вислід якої дасть можність „Тризубові" повести важливу і дуже корисну працю професійної ланки. Справами коляди завідує голова Ради Директорів Петро Тарнавський.

Концерт молодих у Дітройті

Двоє молодих людей — Марія Лончина-Лісовська, яка закінчила Вейнський університет зі ступнем магістра та Український Музичний Інститут, і Олег П. Хміль, який в серпні закінчив університет в Ен Арборі, осягнувши ступінь бакалявра музики, виступили перед громадянством Дітройту з власним концертом. Марійка — пяністка, Олег — тенор. Їхній концерт влаштували в Мистецькім Інституті 11 жовтня 1969 р. Культ.-Гром. Клюб та Український Музичний Інститут. Відкрив його Е. Козак — голова К.-Г. Клюбу.

Едвард Козак підкреслив, що цим концертом Клюб започатковує свій осінньо-зимовий сезон імпрез. Промовець звернув увагу на те, що в багатьох секторах нашого національного життя відчувається брак доросту. Догасають деякі недавно рухливі установи, бо не вдається їм зацікавити собою молодше покоління. Та є і відрадний факт: в різних ділянках мистецтва виказуємо цілий ряд гарних талантів, і то не тільки тут, у Дітройті, але і в інших містах ЗСА й Канади.

Олег П. Хміль

Від нашого такту і зрозуміння залежатиме, чи ті таланти залишаться при нас, продовжуючи українську культуру. Наші громадяни, особливо батьки, мусять зрозуміти, що часи стали інші, інші стилі, інше творче повітря. Тому не можна завертати молодь до минулих часів. Наші бажання в Культ.-Гром. Клюбі — активізувати нашу молодь і в доказ цього є нинішній вечір.

В першій половині концерту п-і М. Лісовська заграла Бетговена Сонату, о. 2, ч. 3; в другій частині — Ревуцького „Пісню", Барбера „Ноктюрн", о. 33 і Прокофьєва „Третю сонату", оп. 28. Грала вона з пієтизмом і з надхненням, виявляючи, як казали фахівці — знамениту техніку. Помітна була кляса маестра Б. Максимовича.

Олег Хміль виступив з цілою низкою пісень і арій в німецькій, французькій, італійській та українській мовах. Були там твори Моцарта, Дюпарка, Респіґі, Гнатишина і Масне. Співак був щедрий, вибравши вокальний репертуар і виказавши силу свого голосу. Вдосконалюючись далі, він найде напевно доброго вчителя для якісного вирівнання і орудування великим голосовим матеріялом, яким Бог його обдарував і якого він уперше запрезентував на свому дебюті українському громадянству. Добрим акомпаніятором співака на фортепіяні був Джеймс Герінґ.

Марії Лісовській і Олегові Хмілеві вручили діти багато квітів, що їх фундаторами були: Культурно-Громадський Клюб, Український Музичний Інститут, Хор „Трембіта" і батьки п. Хміля.

Запрошені батьками Олега на чай до Інтернаціонального Інституту слухачі Концерту мали змогу почути короткі промови: інж. Б. Сторожука (О. Хміль став недавно асистеном диригента мужеської частини хору „Трембіта") і проф. Ірина Решетилович (від УМІ). Їм і всім гостям подякував Олег Хміль, а спеціяльно своїй мамі і батькові, виявивши крім сантименту притаманний йому гумор, який був там зовсім на місці.

Молодим мистцям Марії Лісовській і Олегові Хмелеві бажаємо найкращої майбутности.

В. Несторович

ІВАН САМОКИШИН

(В перші роковини смерти)

Іван Самокишин

Холодні вітри пізньої осени й спадаючі з дерев останні пожовклі листочки нагадують мені ту сумну картину, коли рік тому, 20 грудня 1968 р., відійшов у вічність член 116-го Відділу УНСоюзу „Вільні козаки", сл. п. Іван Самокишин. Його передчасна смерть була несподіваною для нашої громади.

Займаючи чолові становища в різних наших місцевих організаціях та інституціях, цей незабутній син Карпатських гір чимало потрудився для добра і розвитку нашої громади. Сл. п. Іван Самокишин, крім виконування функцій голови місцевого Відділу УККА, голови місцевого Відділу ООЧСУ, голови Кредитового Комітету при Федеральній Кредитівці та довголітнього керівника української радіопрограми, був головним ініціятором закупу площі під майбутній Український Дім в Трентоні.

Обдарований гарним голосом, крім трентонської громади, Покійний, час до часу, обслуговував також і інші головніші осередки нашої спільноти на вільній землі Вашингтона, як артист українських театрів. Останній виступ Покійного на сцені в ролі „гуцула" в Трентоні був такий глибоко-драматичний і виконаний з такою майстерною витонченістю, що не лише заворожив присутніх, але й багатьох зворушив до сліз. Це було немов прощання з нашою громадою, яка збереже Покійного в своїй пам'яті на довгі роки.

На величавий похорон, який справила родина, товариші та громадянство, з'їхалися друзі Покійного з далеких сторін Америки, щоб віддати йому останню прислугу та під звуки трембіти відпровадити незабутнього сина Карпатських гір на місце вічного спочинку. Похоронне заведення, в якому лежали тлінні останки Покійного, було виповнене вщерть громадянством. Після панахиди, яку відправив о. протопресвітер Кульчинський, виголошено чимало промов, серед яких вирізнялася промова нашого найбільш шанованого громадянина Трентону — ген. полк. Павла Шандрука.

Довга колона авт супроводила тлінні останки Покійного на Український Православний цвинтар в Бавнд Бруку. На поминках, після похорону, прощали Покійного ближчі товариші та знайомі, згадуючи прориси Його характеру та вичисляючи заслуги як громадянина і як небуденного артиста, як на рідних землях, так і в українській діяспорі. Вічна Йому пам'ять!

С. Ш.

НОВІ ВИДАННЯ СУЖА

ДОКУМЕНТАРНА КНИЖКА „ДВА З'ЇЗДИ"

Минулого місяця Управа Спілки Українських Журналістів Америки випустила друком свій черговий „Бюлетень" та довгоочікуваний документарний репортаж про з'їзди Спілок Журналістів Америки і Канади, з якого вийшла ціла книга п. н. „Два З'їзди".

„Бюлетень", як і посередні його два числа, має вигляд добре редаґованого журналу для внутрішнього вжитку членів СУЖА, включаючи також певний документарний матеріял з життя наших журналістів та праці Управи СУЖА. Цих 24 сторінки бюлетеню з офіційною назвою „Український Журналіст" заповнені добрим матеріялом, хоч і видається, що деякі матеріяли мемуаристики краще було б публікувати в загальній пресі, а внутрішній „Бюлетень" залишити бюлетенем, щоб розробляти біжучу проблематику наших працівників пера. Висловлюємо цю думку не по лінії критики, а в сенсі поради, бо, фактично, бюлетень робить добре враження, і секретар головної Управи поклав чимало праці для реалізації появи цих бюлетенів, навіть при послідовному бракові фондів.

Особливо цікавою появою стала книжка „Два З'їзди", яка справді робить враження доброго документу нашого часу та думок журналістичних кадрів під сучасну пору. Документ цей торкається двох з'їздів Спілок з Америки та Канади, які відбулись спільно в 1965 і 1966 роках, перший в ЗСА, а другий в Канаді. Підбір матеріялів з протоколів з'їздів, оцінка підготови, передача основних думок в дискусіях та виступах окремих журналістів, фоторепортажі, друк постанов, резолюцій, „кодексу етики", списки учасників і т.д. — все це робить враження солідної праці й об'єктивної картини з обох перших з'їздів наших журналістів на північно-американському континенті. Немає сумніву, що історик нашого життя в ЗСА і Канаді матиме добрий матеріял для своїх дослідів.

Цінною частиною, на нашу думку, книжки про з'їзди — це друк окремих доповідей та матеріялів панелю, які відбулись в часі з'їздів. Деякі доповіді, особливо з першого з'їзду, були вже друковані в нашій періодичній пресі, але читати їх уривками — це їсти сніданок зранку, в обідню пору і на вечерю. Повністю можна їх оцінити, коли їх читається без переривання, коли можна краще разом з автором доповіді зосередити думку над даною проблемою.

Щойно тепер, маючи в руках ввесь матеріял, можна оцінити великий вклад праці авторів, а деякі з друкованих матеріялів, як, наприклад, „Проблеми нашої журналістики і преси" ред. А. Драгана „Українська преса в Америці і Канаді" ред. В. Софронова-Левицького, панель журналістів в Торонті і т.д. — це вже навіть не доповіді чи статті, а таки серйозно обдумані і написані дослідні праці з окремих тем, які чимало говорять про наші дні. Матеріяли ці, властне, вимагають не лише читання, але студій і, не виключене, дискусій та діялогів серед наших журналістів, бо актуальність порушених тем не закінчилась на з'їздах, а далі існує. Можна б лише мати побажання, що коли б на ці теми мала вестись дискусія, то деяким колеґам пера варто було б раніше ще раз перечитати „Кодекс етики" таки в цій самій книжці...

Книжка „Два З'їзди" — цінний і цікавий документ часу, і варто б висловити признання Управі СУЖА за те, що вона не дала залишитись тим сторінкам нашого життя забутими.

Д-р М. Д.

МІЛТОН С. АЙЗЕНГАВЕР ПЕРЕДБАЧАЄ, що настане такий час, коли мати зброю можна буде тільки за окремим дозволом відповідної влади. Д-р М. С. Айзенгавер склав свою заяву в інтерв'ю з представником пресової аґенції Юнайтед Пресс Інтернешенел в Балтіморі, Мериленд. Мілтон Айзенгавр очолював впродовж 18-ох місяців Крайову Комісію в справі причин злочинів, яка тепер опублікувала звіт зі своєї діяльности. Комісія рекомендує контролю зброї в приватних руках. Айзенгавер думає, що повинна бути заборона приватним особам мати вогнепальну зброю, головно револьвери й пістолі.

ГО ЧІ МІНЬ ВІДКИНУВ БУВ за 6 тижнів перед своєю смертю прохання голови сенатської Комісії для закордонних справ Дж. В. Фулбрайта, щоб Північний В'єтнам виявив число і прізвища американських полонених. Фулбрайт звернувся до Го Чі Міня засекреченим листом 25 червня ц. р. і Го Чі Мінь відповів йому в місяць після того, що виявлення прізвищ американських полонених пов'язане з загальним замиренням.

Два ювілеї в Гемпстеді, Н.Й.

30-го листопада в церковній залі української католицької парохії в Гемпстеді відбулася вдала й гарно та на високому рівні зорганізована імпреза, присвячена двом Ювілеям: 40-річчю ОУН та 30-річчю існування і праці місцевого Відділу ОДВУ. Імпрезу влаштував 38-ий Відділ ОДВУ ім. О. Басараб в Гемпстеді.

Перед полуднем того дня відправлено Богослуження в обох місцевих церквах. Після обіду відбувся Святковий Вечір з мистецькою програмою. Відкрив його голова місцевого Відділу ОДВУ п. Андронік Копистянський, привітавши місцевих парохів і священиків, представників організацій та гостей. Він, вказавши на ціль і значення Святочного Вечора, пригадав провідні постаті Націоналістичного Руху, яких приявні вшанували хвилиною мовчанки.

Зв'язок з минулим та запевнення тяглости визвольних ідей в майбутньому символізував виступ юних бандуристів місцевого Відділу ООЧСУ під проводом її голови п. Мирона Миця. Вони відіграли в'язанку пісень, за що приявні оплесками виявили признання, вказуючи покладання всіх надій власне на молодь, що має продовжувати працю для відродження України.

Часи безприкладно жорстокої боротьби українських революціонерів проти окупантів пригадала зібраній Громаді п-і Анна Пищимуха гарно виконаною деклямацією Т. Курпіти „На Сороколіття ОУН", а студентка Богданна Волянська відспівала при ґітарі кілька пісень.

З насолодою слухала наша Громада перший раз на нашому терені сольових виступів п-і Ольги Осередчук і музичних виступів її та її чоловіка, музика інж. Володимира Осередчука.

Головну промову „ОУН з перспективи 40 років" виголосив гість з Ню Йорку п. Володимир Різник, заступник голови Центральної Управи ОДВУ, а про 30 літ існування і праці місцевого Відділу ОДВУ говорив Микола Курчак, секретар того ж Відділу.

З нагоди тих Святкувань відбулось удекорування піонера, одного з перших членів ОДВУ нашого терену п. Дмитра Мазура. Йому в асисті двох других заслужених піонерів організації пана і пані Заверухів, які вже давніше одержали ці медалі, вручив медалю заслуги представник Централі ОДВУ п. В. Різник.

Закінчено цей святковий Вечір гимном „Не пора". Сцену прикрашував полинялий і позначений зубом часу довгих 30 років — перший оригінальний прапор цього Відділу та великий революційний тризуб, різаний з дерева, роботи братів Заїченків-Стовбуренків.

Після офіційного закінчення гості ще довго не розходилися, розмовляючи при каві й солодкім, яким приймали їх пані з ОДВУ під проводом п-і Анни Пищимухи.

м.к.

Український мистець-віртуоз Борис Максимович

Такий титул належиться тільки мистцям найвищої кляси, які блискучу техніку сполучують із глибокою інтерпретацією твору. Такого титулу можна без вагання вжити, коли говоримо про Бориса Максимовича, українського пяніста отої найвищої категорії мистецтва.

Борис Максимович виступає рідко, свої не вміють вповні оцінити його, а для чужих його українство неприємливе. Тому то, не занедбуючи постійної праці над собою, він працює в першу чергу як педагог, показуючи і в цій ділянці свій незрівняний талант.

В суботу, 25 жовтня 1969, мали ми нагоду почути його, як соліста, на першому концерті Скандинавського Симфонічного Товариства в Дітройті, який відбувся в авдиторії Гайскулу ім. Г. Форда. Скандинавська оркестра, якою диригував американець фінського роду В. Саволя, виконала увертюру до опери „Егмонт" та V-ту симфонію Бетговена. У другій частині концерту Б. Максимович виконав у супроводі тієї оркестри фортепіяновий концерт б-моль П. Чайковського, один із найбільших архитворів фортепіянової літератури, а для нас зокрема цікавий українськими мотивами. Б. Максимович виконував цей концерт уже не раз, ще на рідних землях при супроводі оркестри, якою диригував М. Колеса, а в Дітройті із Симфонічною оркестрою під керівництвом відомого диригента П. Паре.

Публіка сиділа мов зачарована, не зважаючи на деякі недотягнення оркестри. Вона чула й бачила перед собою майстра фортепіяну, що володів ним повно й абсолютно. Це було справді блискуче виконання твору, яке може дати тільки правдивий мистець-віртуоз. Не диво, що приявні вшанували його повстанням з місць і грімкими довготриваючими оплесками. Як наддаток, В. Максимович виконав чарівний „Етюд на ліву руку" С. Блюменфельда (1850 - 97), київського пяніста й педагога. Після довгого ланцюга жемчугів — прекрасна перлинка.

Б. І. Лончина

МЕТРОПОЛІТАЛЬНА ОПЕРА В НЮ ЙОРКУ не працює три і півмісяця, від 15-го вересня до 29-го грудня, коли має бути перша вистава опери „Аїда". Дирекція опери просить своїх 22,000 передплатників, щоб не просили звороту заплаченої передплати, яка становить один мільйон долярів. Директор опери Рудольф Бінґ повідомляє передплатників, що вони зможуть дістати квитки на дві-три додаткові вистави в тих 16-ох тижнях, коли працюватиме в сезоні 1969-1970 опера. Нормально передплатники мали 9 вистав в сезоні, що тривав 31 тиждень. Передплата становила від 35 долярів в т. зв. родинному колі до 2,500 в льожах.

5 ЛАВРЕАТІВ НОБЕЛЯ ПІДПИСАЛИ петицію до уряду Болівії, щоб він помилував французького комуністичного журналіста Ресі Дебрея, засудженого на 30 років в'язниці за участь у партизанській кампанії болівійських комуністів з допомогою від червоної Куби. Дебрея зловили болівійці під час погоні за партизанським відділом кубинського ватажка Хе Гевари, який тоді згинув. Ту петицію організували французькі ліберальні інтелектуали, разом із колишнім міністром культури письменником Андре Мальро. Вони зібрали під петицію 2.000 підписів.

Юні танцюристи репрезентують Україну на Міжнародному Фестивалі у місті Форт-Вейн, Індіяна

Місто Форт-Вейн у стейті Індіяна — один із більших індустрійних центрів середньо-західньої Америки. Колись, у 18-ому столітті Форт-Вейн був оборонною базою для перших французьких колонізаторів, які серед моря індіянських племен розбудовували свої поселення.

Перші українські поселенці прибули до Форт-Вейну 20 років тому. Це в більшості слобожани, яких манили безкрая ширина і малощо не степові простори Індіяни.

У першій половині листопада цього року завважується замітне пожвавлення в організованому житті української колонії міста Форт-Вейн. Вже 8-го листопада гурток місцевих книголюбів зустрічається для обговорення книжки Олеся Гончаря „Собор". Цього ж дня місцевий щоденник „Ньюз Сентинел" приносить повідомлення про Міжнародний Фестиваль, що має відбутися 15-го листопада у приміщеннях центральної УМСА і участь в ньому української групи. У вечірньому виданні цей же щоденник помістив статтю про організатора ансамблю юних танцюристів п. Зенона Осінчука, і читачі мали змогу запізнатися не тільки з долею нашого театрального мистця, але і з деякими фактами нашої новішої історії.

Сам Фестиваль пройшов в атмосфері виняткової святковости. Зокрема участь п. Д. Кінґа, конферансьє популярної телевізійної програми в ролі майстра церемонії у великій мірі спричинився до популярности Фестивалю. Український стенд, що його дбайливо випосажила громада зразками народного мистецтва, вирізнявся від інших багатством красок і оригінальністю композиції. Дві гарненькі українки, а саме Тереня Горох і Ксеня Стрільбицька в пишному національному одягу, перша подільському, друга гуцульському, запізнавали зацікавлених з побутом і історією України.

Центральною точкою Фестивалю був Концерт Національностей, що відбувся вечором, 15-го листопада, на якому українців репрезентувала група юних танцюристів і 14-літній акордеоніст Володимир Коваль. Він відограв в'язанку українських мелодій під гучні оплески публіки, яка цього вечора мала змогу слухати клясики німецького, македонського, єврейського та японського фольклору.

Український гопак у виконанні дітей віком від шости до восьми років справа нелегка, але якщо його належне підготовити і мудро заранжувати, то наслідки дуже добрі. Музика, що від повільного хороводу переходить малощо незамітно у темпераментне бравадо, повні національні строї, виготовані тихими героями імпрези матерями малят, вік виконавців — це складові частини повного успіху виступу українців на цьому Міжнародному Фестивалі. Ясноволосі українки Мартуся і Галя Салії і Наталочка Бондаренко завоювали серця публіки вже з першої появи на естраді. Бурю оплесків здобув Р. Репка темпераментними присюдами і бравурним „щупаком" на закінчення виступу.

Незабутній виступ української дітвори на Міжнародному Фестивалі у Форт-Вейн — це в першу чергу заслуга і висліди зусиль керівника групи і учителя З. Осінчука, людини безмежно терпеливої, шляхетної і до кінця відданої справі українського мистецтва.

Зенон Салій

Група юних Танцюристів з Форт-Вейн, Індіяна. Керівник групи п. З. Осінчук. Зліва п. Т. Горох, справа Ксеня Стрільбицька. В першому ряді стоять Мартуся Салій, Р. Репка, Наталочка Бондаренко, Ромаха Салій Галя і Давид Репка.

Українці Філядельфії спішать з допомогою на Фонд Верховного Архиєпископа

Філядельфія. — Гурток Прихильників УКУ при Укр. Лік. Тов. П.А. Пенсильвенія та з участю жертвенних громадян, що вже чотири роки збирає фонди на будову та потреби Українського Католицького Університету, музею і Собору Св. Софії в Римі і до 30 листопада 1969 р. передав до розпорядимости Їх Блаженства 45,109.90 дол, починає посилену збірку під кличем: „Церква в потребі" — інформує голова Гуртка д-р Мирослав Навроцький. Першими жертводавцями, що відгукнулися і складають або деклярують в додатку до своїх попередніх пожертв є: д-р Тетяна і Зенон Цісик — 1,000.00; д-р Андрій і Лідія Лемішка (Балтімор) — 1,000.00; д-р Мирослав і Романа Навроцькі — 1,000.00; Петро Кірик — 1,000.00; Михайло і Валентина Дуцилевич — 500.00; Лукія і Теодозій Гриців — 500.00; „М і М Спілка" (І. Мазепа, В. Медуха) — 500.00 та інж. Василь Заброцький — 500.-00. Крім того збірка на подемонстраційних зборах дала — 532.64 дол.

Великі задуми і пляни Первоієрарха УКЦеркви потребують нашої піддержки. Тільки велика жертвенність і спільна постава усього громадянства та всіх товариств і установ, що розуміють вагу історичних хвилин, що їх під цю пору переживає УКЦерква, дадуть бажані висліди.

Про заплянуване поширення та хід збіркової акції, інформуватимемо в майбутньому на зборах, в пресі і радіо. Поіменні списки пожертв будуть проголошені в пресі, та кожний жертводавець одержить посвідку вплати як також виказ висліду збірки. Чеки просимо виставляти на:

Charity Fund of Ukrainian Medical Association of North America

та слати на адресу:

Dr. Myroslaw Nawrockyj, 221 E. Sedgwick Street, Philadelphia, Pa. 19119

або:

Dr. Tetiana Cisyk, 5102 N. Broad Street, Philadelphia, Pa. 19141.

та безпосередньо на руки уповноважених збірщиків. Дальші інформації та імена збірщиків будуть проголошені. Просимо слідкувати за дальшими оголошеннями.

Д-р Мирослав Навроцький

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

„Правда" вихваляє інтернаціональну мішанину в Казахстані

Московська „Правда" з 14 грудня, інформуючи про підготову до перепису населення в СССР, подала як зразок „дружну багатонаціональну колгоспну сім'ю" у великій Талаській долині, в Казахстанській ССР. Там „дружно трудяться люди 18 національностей. Багато років керує господарством узбек А. Камалов. Його найближчі помічники: німець А. Пеннер — головний агрономом, українка М. Заблоцька — парторг, росіянин В. Шерстобоєв — керівник молочної ферми, високо в горах пасуть отари овець киргизи Джелди, Сапаралієв та інші. Молода татарка З. Ельнікева працює на тютюновій плянтації, чувашка А. Самойлова — на тваринницькій фермі і т. д. „Правда" цікавиться лише тим, що „ця артіль першою в Киргизії вийшла на межу п'ятирічки по виробництву зернових, тютюну, м'яса". Творення таких міжнаціональних „кітлів" на території різних поневолених в СССР країн є одним з далекойдучих плянів совєтської Росії, скерованих та створення „совєтського человєка" на базі російської мови й культури.

БРИТІЙСЬКА ПАЛАТА ГРОМАД ДЕБАТУЄ над проєктом кодексу етики для британських парляментаристів: той кодекс забороняє членам британського парляменту приймати будь-які заплати, винагороди, дармові квитки на літаки і т. п., бо це форма хабару.

Конкурс на ікону св. княгині Ольги

У році великих роковин 1.000-ліття княгині Ольги Централя Союзу Українок Америки проголосила конкурс на ікону цієї української святої.

До участи в конкурсі запрошені всі українські мисткині, що схочуть звеличати княгиню Ольгу, володарку української землі.

Умови конкурсу: По розглянені надісланих праць мистецьке жюрі признає за найкращі ікони 1-шу нагороду 250 дол., 2-гу нагороду 150 дол. і 3-тю нагороду 100 дол. Ікона залишається власністю мисткині, а СУА застерігає собі право репродукції.

Речинець конкурсу: 30-го квітня 1970 р.

Мистецьке жюрі: Мирослава Гординська, Антін Малюца, Меланія Миляновнч, Ніна Січинська, Михайло Черешньовський.

Мистці покриють кошти транспоту й обезпечення на Конкурс, зворот на рахунок СУА.

При пересилці з загранці просимо порозумітись із Комітетом Конкурсу.

Праці прохаємо надсилати на адресу Українського Інституту Америки в Ню Йорку, позначені псевдом. Рівночасно вислати прізвище авторки в заліпленій коверті до Централі СУА у Філядельфії. Подаємо обидві адреси:

Ukrainian Institute
of America, Inc.
2 East 79th Street
New York, N.Y. 10021

Ukrainian Nat'l Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th Street
Philadelphia, Pa. 19141

СОЮЗОВЦІ! ЮВІЛЕЙНА КАМПАНІЯ ПРИНЕСЛА ДОСІ 4.848 ЧЛЕНІВ. ЩЕ ТІЛЬКИ 152 ЧЛЕНІВ БРАКУЄ ДО ПОВНИХ 5,000. ПРИСВЯТІТЬ УВЕСЬ СВІЙ ЧАС ДЛЯ ДОПОВНЕННЯ ЦЬОГО ЧИСЛА, ЩОБ З ПОВНИМ УСПІХОМ ЗАКІНЧИТИ ВЕЛИКИЙ ЮВІЛЕЙ БАТЬКА СОЮЗУ!

БАЛЬ ІНЖЕНЕРІВ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — В суботу 7-го лютого 1970 р. відбудеться тут Баль Інженерів. Для переведення цього балю, як повідомила Управа Відділу, почав діяти Балевий Комітет: голова інж. Методій Борецький, секретар інж. Осип Німилович та 12 членів. До Балевого Комітету належить голова Відділу Т-ва інж. Володимир Кузик. П-і Н. Даниленко займається організацією дебютанток.

У Південному В'єтнамі сталася велика летунська катастрофа

Сайгон. — Великий південно-в'єтнамський пасажирський літак, який віз з Сайгону до Данану 70 пасажирів і 7 членів залоги, розбився недалеко летовища в Ньятрану, за 200 миль від Сайгону. Назовні кабіни під лівим крилом літака стався якийсь вибух, але літак пробував приземлитись в Ньятрану, однак завдяки його гамульці. Тому він не міг зупинитись і вдарив у шкільний будинок, в якому в тому часі було коло ста дітей, та зачепив ряд дальших будинків. Прийшов великий вибух і все місце катастрофи огорнула пожежа. Згинуло коло 40 осіб, в тому числі який десяток школярів. Багато пасажирів та всі члени залоги врятувались, коли вискочили через вікна безпосередньо після катастрофи. Багатьох пасажирів не можна дорахуватись. Літак вдарив теж в американський військовий „джіп" з трьома вояками.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 28-го ГРУДНЯ 1969 р.

БОСТОН, Масс. Річні загальні збори Т-ва С. Коновальця — 238 Відд. зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі церкви св. Андрія. На порядку: звіти Управи і вибір нової управи на 1970 р. Проситься чл. прибути. — Д. Николенко, секр.

... індійського прем'єра Індіру Ганді названо „фашисткою", яка хоче стати диктаторкою, щоби правити на зразок Гітлера й Муссоліні й завести — соціялістичний лад в Індії. Такі гострі атаки повели проти Індіри Ганді її однопартійники з правого крила Конгресової партії, проти яких Індіра Ганді покищо виграла внутрішньопартійну боротьбу.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

ЕКОНОМІЧНО-ПРАВНИЧИЙ ВІДДІЛ

Наукова Економічна Конференція

Доповіді:

БАНДЕРА, В. (Бостонський Колледж) — „Міжнародній баланс України";

СЕНЬКІВ, Р. (Університет Вірджінії) — „Органіщзам політекономічних систем";

ЧАЙКІВСЬКИЙ, Б. (Дослідне Т-ва Пролог) — „Сучасні міграційні тенденції серед населення УРСР";

БІЛІНСЬКИЙ, Я. (Делаверський Університет), від Комісії для дослідів над поневолюваною Україною і Радянським Союзом: „Національний склад населення міст України в 1959 році за новими даними";

ЗАМША, І. (УВАН) — „До 50-ліття союзного будівництва української кооперації";

ГОЛУБНИЧИЙ, В. (Ню-Йоркський Міський Університет) — „Своєрідність розвитку економічної думки на Україні в XVIII-XX ст. ст.".

Конференція відбудеться в неділю, 28-го грудня 1969 р. о 2-ій год. дня в приміщенні Академії, 206 Вест 100 вул., Ню Йорк, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з Рідньою і Знайомими, що дня 21-го грудня 1969 року відійшла у Вічність в Чікаго, Ілл. на 74-му році життя

Найдорожча МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

МАРІЯ ХРЕПТОВСЬКА-КУРИЦА

б. учителька в Тернополі.

ПОХОРОН відбувся 23-го грудня 1969 року

Горем прибиті:

син — інж. ОЛЕГ КУРИЦА з Дружиною і Дітьми

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО"

З нагоди ТРАДИЦІЙНОЇ РІЧНОЇ ЗУСТРІЧІ ПИСЬМЕННИКІВ З ГРОМАДЯНСТВОМ,

у суботу, 27-го грудня 1969 року

о 7-ій год. веч.

в залі Українського Інституту Америки

2 East 79th Street, New York, N.Y.

— відбудеться —

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

ПРИСВЯЧЕНИЙ ВІДЗНАЧЕННЮ 200-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

ІВАНА КОТЛЯРЕВСЬКОГО

У програмі вечора:

1. Улас Самчук — [illegible] безсмертному — вступне слово;
2. Посип Гірняк — читання уривків з поеми „Енеїда";
3. Петро Голубенко — фрагмент з „Енеїди нашого часу" (читає автор);
4. Музичні точки.

Після літературної частини — перекуска і дружня Гутірка письменників із читачами.

Запрошується якнайширше коло нашої Громади. Шкільній молоді і студентам при вступі знижка.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО"

ДО ВІДОМА ВСЬОГО ЧЛЕНСТВА „СЛОВА".

27-го грудня 1969 р., о 2-ій год. дня

в залі Українського Інституту Америки

2 East 79th Street, New York, N.Y.

— відбудуться —

ДІЛОВІ РІЧНІ СХОДИНИ ЧЛЕНІВ ОБ'ЄДНАННЯ

Прохання до всіх Членів „Слова", що мають можливість, зокрема до тих, що мешкають в найближчих околицях Ню Йорку і Філядельфії, прибути без запізнення на ці Річні Збори.

Окремих запрошень не буде.

ПРЕЗИДІЯ ОУП „СЛОВО"

ПОДЯКА

В неділю, 23-го листопада 1969 р. ненадійно відійшов від нас з Волі Всевишнього наш Найдорожчий СИН і БРАТ

бл. п. МИХАЙЛО КУЗИК

учень Академії св. Василія Великого в Стемфорді, похорони якого відбулися в середу, 26-го листопада 1969 року з церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтар St. Raymond в Бронксі, Н. Й.

Цією дорогою складаємо щиросердечну подяку Їх Ексцеленції Кир Йосифові Шмондюкові, Єпископові Стемфорду, за їх відправи св. Служби Божої та Парастасу за душу Покійного.

Особливу подяку складаємо о. Настоятелеві Мощарові, Всеч. Отцям-Учителям Академії, Сестрам та усім Учням школи — Друзям Покійного за їхній чудовий спів у відправах, за їхні молитви-вервиці та участь в похоронах.

Наша щира дяка оо. Василіянам із церкви св. Юра, Сестрам Василіянкам, проф. Хоминові, шкільним Дітям за похоронні відправи та участь у відправах.

Наша щиросердечна подяка Управі СУМА, Друзям-Сумівцям за прегарні квіти і вінки та звеличання пам'яті Покійного організаційним прапором та за участь сумівських прапороносців в одностроях.

ВШ. Панам Григорієві Цебрієві за його працьовите слово, Корнилієві Василькові, голові Юного СУМА, за його жертвенну працю зв'язану з похоронами.

Наша щира дяка нашій ближчій і дальшій Родині, усім Приятелям, Землякам та Знайомим Покійного, що своєю участю на Панахидах і похоронних відправах віддали останню прислугу Покійному.

Щиро-сердечно дякуємо усім Тим, що висловили нам співчуття в з розрадою і помічю прийшли в хвилині нашого горя. Дякуємо похоронному заведенню Петра Яреми за взірцеве переведення похорону.

Хай Всевишній сторицею винагородить Всіх Тих, які своєю участю на Панахидах, Службі Божій та пожертвами на Заупокійні Служби Божі віддали останню прислугу Покійному та які особисто відпровадили Покійного на місце Вічного Спочинку.

Горем прибиті:

ВОЛОДИМИР І СОФІЯ — родичі

ЄВА — сестра

БОГДАН — брат (під цю пору в службі Збройних Сил ЗДА)

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що дня 13-го грудня 1969 року, по короткій недузі упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий

МУЖ і БАТЬКО

бл. п.

РОМАН КМІЦІКЕВИЧ

бувший урядник Народної Торгівлі у Львові.

ПОХОРОН відбувся 17-го грудня 1969 року в Перу, Індіяна.

В глибокому смутку:

ОЛЕНА — дружина

БОГДАН і РОМАН — сини

Близька і дальша Рідня на Україні і на еміграції

Висловлюючи наше глибоке співчуття Родині

бл. п. ОЛЕКСАНДРА ГАНКЕВИЧА

складаємо 25.00 долярів

на Наукове Товариство Шевченка — Осередок в Сарселі.

ПРАЦІВНИКИ І ДИРЕКЦІЯ ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ „САМОПОМІЧ" В ЧІКАГО

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. ОЛЬГИ БІЛОГАН

складаємо 10.00 долярів

на фонд „Церква в Потребі".

Евгенія і Леся ХРАПЛИВІ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. ОЛЬГИ БІЛОГАН

складаємо 25.00 дол.

на Храм св. Софії в Римі

д-р Богдан ОЛЕСНИЦЬКИЙ з Родиною

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. ІВАНА ШЕПАРОВИЧА

довголітнього голови ТУК-у,

складає 50.00 долярів

на Наукове Товариство Шевченка — Осередок в Сарселі.

ФЕДЕРАЛЬНА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ" В ЧІКАГО

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ — влаштовує

в суботу, 7-го лютого 1970 року

в готелі ШЕРАТОН у Філядельфії

Початок Бенкету: год. 7:00 веч.

Початок Балю: год. 9:00 веч.

БЕНКЕТ І БАЛЬ ІНЖЕНЕРІВ

Оркестра „АМОР" з участю І. РАКОВСЬКОГО — Аранжер: інж. ІГОР ЧУМА

Під час Бенкету — МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА — Під час Балю — ПРЕЗЕНТАЦІЯ ДЕБЮТАНТОК

Зголошення дебютанток приймає п-ні Н. ДАНИЛЕНКО до 20 січня 1970 року

121 Гарвард Еве., Соммердейл, Н. Дж.

Тел.: 1-609-783-5195

від год. 7:00 до 9:00 вечора.

Вступ: тільки за запрошеннями. Стрій: вечірній

Ціна квитків: Бенкет і Баль — 16.00 дол., Баль — 12.00 дол., Студенти — 7.00 дол.

Середа, дня 31-го грудня 1969 року

Заля Українського Народного Дому

Початок о год. 9-ій веч.

Український Народний Дім в Ню Йорку, 142 Друга Евеню — запрошує на

НОВОРІЧНУ ЗУСТРІЧ

Грає оркестра „АМОР"

ДОБІРНИЙ БУФЕТ У ЗАРЯДІ ВП. ПАНЬ

НОВОРІЧНІ НЕСПОДІВАНКИ.

Столики резервувати в Адміністрації УНДому.

Season's Greetings ☆ Веселих Свят

A Merry Christmas!

РІДНІ, ДРУЗЯМ і ПРИЯТЕЛЯМ
бажають
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!
ПЕТРО ПОСТОЛЮК
ІРЕНА і ЮРІЙ ПОТОЧНЯКИ
з сином АНТОНОМ

РОДИНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажають —
БОГДАН ГІРНЯК з РОДИНОЮ

З Світлим Празником РІЗДВА ХРИСТОВОГО
Рідні, Приятелям і Знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають
ЯРОСЛАВА і ОСТАП ОЛЕСНИЦЬКІ
з синами:
Нестором, Тарасом, Любодаром і Мироном

Рідні, Приятелям та Знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ — бажають —
ЗЕНЯ і ІВАН БУНДЗЯКИ
з синами АЛЕКСАНДРОМ і ІЗИДОРОМ
та КАРОЛИНА і ІЗИДОР ЛАВРИШКО

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Рідні, Друзям та Знайомим
— бажають —
ЄВГЕНІЯ і АНДРІЙ РАТИЧІ
МИХАЙЛИНА МОСОРА

ХРИСТОС РОДИВСЯ! СЛАВІТЕ!
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ та НОВИМ РОКОМ
всіх наших Приятелів та Знайомих
— вітає —
ЮЛІЯ та МИХАЙЛО ДОБОШ

РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
— бажають —
Михайло, Рожа, Андрійко і Зірка ШУЛІ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажає —
МАРГАРЕТ і БОГДАН КУРАХ

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім Дорогим Союзовцям та Духовним Отцям
в Йонкерс і Гейстінгс
— складає —
Василь МАНДЗІЙ з Дружиною

РІДНІ, ДРУЗЯМ, ФАМІЛІЯНТАМ, Л. Ч., ПРИЯТЕЛЯМ
І ЗНАЙОМИМ, ЩО СВЯТКУЮТЬ ХРИСТОВЕ РІЗДВО
ЗА НОВИМ ЧИ СТАРИМ СТИЛЕМ
— шлемо —
НАШІ НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!
СОНЯ і ОСИП СТЕЦУРИ

Нашим Дорогим, Рідним і Приятелям та Вельмишановним
Знайомим — шлемо найщиріші побажання всього добра
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ!

Замість індивідуальних побажань — складаємо 30.00 дол.
на „Фонд Верховного Архиєпископа".
Дарія і Дам'ян ГОРНЯТКЕВИЧІ
RR. 1, Box 469, Kerhonkson, N.Y. 12446

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
ЗАСИЛАЄ
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ та КЛІЄНТАМ —
ОСИП КЛИСЯК — Годинникарське Заведення
345 N. 7th Street, Allentown, Pa. 18102

ЗАМІСТЬ СВЯТОЧНИХ ПОБАЖАНЬ СКЛАДАЮ:

на Наукове Товариства ім. Шевченка	$20.00
на фонд „Церква в Потребі"	20.00
на Дар Українському Інвалідові	10.00
Разом	$50.00

Джерзі Сиьі. Н. Дж. **КЛАВДІЯ САЛЮК**

РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
РІДНІ, ДРУЗЯМ та ЗНАЙОМИМ
— бажають
Анастазія, Іван, Стефа, Ігор і Олег ЛУКІВ
40 Ridgewood Avenue, Irvington, N.J.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Різдва Христового
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім нашим Приятелям і Членам бажають
ДИРЕКЦІЯ і УРЯДОВЦІ
Keansburg—Middletown
National Bank
Keansburg — Middletown — Lincroft — Belford —
Portmonmouth — Chapel Hill, N.J.

„Тризуб" у Філядельфії відбув бенкет з нагоди перебудови власного дому

Філядельфія (С.Г.) — 14 грудня Управа Українського Спортового Осередку „Тризуб" у Філядельфії святочним бенкетом відзначила перебудову власного дому, яку щойно викінчив відомий громадський діяч і контрактор Василь Посполіта за пляном архітекта Олега Черняхівського. В бенкеті взяло участь понад 200 осіб.

Бенкет відкрив довголітній голова „Т р и з у б а" Степан Бриндзей, який ведення програми передав тостмайстрові редакторові Володими р о в і Білясву, який вміло виконав свою ролю.

Головну промову виголосив бувший довголітній голова „Тризуба" інж. Лев Яцкевич, який говорив про працю „Тризуба" від його початків аж до завершення перебудови дому.

Перебудовою дому займався контрактор Василь Посполіта, який офіційно передав ключі від дому голові „Тризуба"— Степанові Бриндзейові, і це було найважнішою подією вечора. З а л я гарна, з модерним влаштуванням, може помістити понад 250 осіб. Це здобуток не лише „Тризуба", бо УСО „Тризуб" служить ц і л і й громаді.

Усні привіти для „Тризуба" склали представники таких установ і організацій: Степан Гавриш — УНСоюз, а як голова Філядельфійської округи передав „Тризубові чек на 125 дол. від Відділів УНС 83, 153, 375, 397 і 340. Дир. Степан Спринський — головний секретар СУК „Провидіння", інж. Василь Заброцький — головний радний УРСоюзу, Богдан Комарницький і Роман Пазуняк — заслужені довголітні діячі „Тризуба", рівнож яким є й відомий союзовий й спортовий діяч Петро Тарнавський. Від всіх організацій Філядельфії промовляв голова філії УККА проф. д-р Богдан Гнатюк.

Всі промовці висловлювались з призначням про „Тризуб" — який служить цілій українській громаді. Філядельфійський „Тризуб" зумів заманіфестувати українську гідність, здобуваюч и трикратно чемпіонат Америки і чотирикратно мистецтво Американської Ліги. „Тризубовці" занесли українсь к е ім'я до щоденників американської преси , радія і телевізії.

Тостмайстер мав багато праці з представниками різних установ, яких треба було обов'язково представити, а їх було багато. Слід згадати, що українські лікарі не забувають за „Тризуб", часто можна їх зустріти при чорній каві в залях „Тризуба", куди приходять для відпруження по тяжкій професійній праці. Отже прибули і на відкриття дому відомий хірург д-р Василь Саляк, д-р Роман Дикий, д-р Ярослав Яремович, д-р Василь Кострубяк і д-р Микола Войтович.

В мистецькій частині гостей розважали та й полонили серця присутніх молоденькі пластунки місцевої Станиці Пласту „Незабудьки", які відспівали чотири пісні „Там, де лани", „Писаний камінь", „Сонце згасло" і „Ладишок". Мистецьким керівником їх була студентка Дрексель Інституту панна Ірка Комаровська. Цю групу творили пластунки: Марійка Борисюк, Дарка Коженьковська, Уляна Кулиняк, Ліда Лукіянович, Галя Мазурок, Роксоляна Новосад, Міра Одежинська, Христя Романів, Аніта Федак і Мотря Чорнобіль.

На фортепіяні по мистецьки відіграла „Вальс" Шопена і „Гуцульський токай" Анатолія Коси, студент к а Темпель університету — пластунка Оленка Куземська.

Слід згадати, що цей Вечір фільмував інсп. Микола Алексієвич.

Бенкет закінчив г о л о в а „Тризуба" Степан Бриндзей подякою всім за участь. Він запевнив, що поширена нова заля є до диспозиції всіх установ і організацій, і що „Тризуб" і надалі залишається центром культурного життя міста Філядельфії.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Грецька поліція ударемнила спробу нового схоплення великого пасажирського літака молодими арабськими терористами. На летовищі в Атенах арештовано троє молодих арабів, двох юнаків і одну дівчину, у віці 18-22 роки, та знайдено при них револьвери й бомби. Вони мали пофальшовані ливанські пашпорти. Один із арештованих признав, що вони плянували стероризувати пілота американського літака, який прилетів з Тель Авіву і мав летіти до Риму, а відтіль до Ню Йорку, і скерувати літак до Тунісу, де, після висаду кількадесятьох пасажирів, мали той літак знищити бомбами.

Арабський світ ставиться неприхильно до З'єднаних Стейтів і внаслідку таких загальних настроїв між арабами в усіх їх 14-ох державах можуть сильно потерпіти американські господарські інтереси, особливо нафтові компанії, що мають концесії на Близькому й Середньому Сході. Кілька видатних американських фінансових і господарських діячів перестерегли президента Ніксона наприкінці минулого тижня, щоб ЗСА своєю занадто яскравою підтримкою Ізраїлю не відштовхнули арабів.

Московська „Правда" назвала Йосифа Сталіна з нагоди 90-річчя його народин — „великим вождем, що зробив великі п о м и л к и". „Правда" прославляла Сталіна за уведення в СССР „соціялізму", але натаврувала його за „культ особи" й переслідування невинних. Автора петиції з протисталінським змістом, Віктора Красіна, арештували. Арештовано також одного з групи, яка прийшла на Червоний майдан у Москві, щоб демонструвати проти Сталіна, поета Анатолія Якобзена.

До Москви прибули команданти і шефи штабів всіх сателітних армій на нараду членських держав так званого Варшавського пакту, себто СССР і його европейських сателітів. Мають обговорювати проблеми, пов'язані з запропонованою Совєтами конференцією европейської безпеки.

ЗАКЛИК ДО ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ І ЩИРОГО СЕРЦЯ

З Риму наспіли вісті, що наша ЦЕРКВА знайшлася знову у великій фінансовій потребі для завершення дотеперішніх та для започаткування нових благородних плянів її Первоієрарха, Верховного Архиєпископа Блаженнішого Кардинала Кир Йосифа Сліпого.

У відповідь на цю потребу, УПРАВА ФОНДУ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА Метрополії рішила відновити ведену вже раніше збірку пожертв з метою, щоб зібрану досі суму $61,500 збільшити до $100,000. Отже потрібно ще зібрати щонайменше $38,000!

Українці Ню Йорку і Околиці! Докажімо свою відданість великим ідеалам і великим плянам нашого Архипастиря та нашими щедрими пожертвами допоможімо йому їх здійснити!

ЖЕРТВУЙМО ЩЕДРО!

Чеки виписувати на: SELF-RELIANCE, #4630.

Ваші пожертви просимо висилати на адресу: ERAST KUROWYCKYJ, 128 First Avenue, New York, N. Y. 10009. Tel.: (212) GR 7-0344 або SELF-RELIANCE, 98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003. Охочих допомогти у збірковій акції, просимо зголошуватись на адресу п. Куровицького.

КОМІСІЯ ФОНДУ ВЕРХОВНОГО
АРХИЄПИСКОПА МЕТРОПОЛІЇ
НЮ ЙОРК

NORTH JERSEY NATIONAL BANK
Member Federal Deposit Insurance Corporation
(FORMERLY HUDSON COUNTY NATIONAL BANK)

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО
та ЩАСЛИВОГО
НОВОГО РОКУ
Рідні, Друзям та Знайомим
бажають
інж. Іван, Люба, Юрчик
і Борис ТУРЯНСЬКІ

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!
Замість особистих побажань
Рідні і Приятелям
складаємо 50.00 долярів
на потреби Української
Католицької Церкви
в Вразилії.
С. і О. ФЕДОРИКА

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
І НОВИМ РОКОМ
сердечно поздоровляють
Рідню, Приятелів і Знайомих
Василь і Ірина ГНАТІВ
з синами Юрієм і Романом

Рідним, Приятелям
Знайомим з приводу
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і НОВОГО РОКУ
бажаю
ВСЕГО НАЙКРАЩОГО
Александра СЕНЮТА

Родині, Приятелям і Знайомим
бажають
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і Щасливого
НОВОГО РОКУ
Софія і Анна ЛЕПКІ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і Щасливого
НОВОГО РОКУ
Рідним і Знайомим
— бажають —
Віра, Володимир і Стефан
РОГОВСЬКІ

ВЕСЕЛИХ
РІЗДВЯНИХ СВЯТ
Всім нашим
Приятелям і Покупцям
— пересилає —
STEFANIAK'S
GIFT SHOP
188 Nassau Avenue
Brooklyn, N.Y. 11222
EV 3-9551

МИР НА ЗЕМЛІ ТА
ВСЬОГО ДОБРА
Всім нашим Приятелям
з Різдвом пересилає
CHERRY HILL BUS CO.
75 Columbia Avenue
Paterson, N.J. (201) 478-2224

Рідні, Приятелям і Знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і Щасливого
НОВОГО РОКУ
— бажає —
Люба і Іван МОСЕВИЧ
з Мамою

Своякам, Приятелям
і Знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і Щасливого
НОВОГО РОКУ
— бажають —
Надя і Ігор ХОМА
з Дітьми

Найкращі побажання
з нагоди
РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО
— засилає —
Емануїл і Анна ПРИТУЛИ
з Родиною
ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Родині, Друзям і Знайомим
Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і Щасливого
НОВОГО РОКУ
— бажає —
Олена ЧЕХУТ

ВЕСЕЛИХ
РІЗДВЯНИХ СВЯТ
Всім нашим Приятелям
— бажає —
Evergreen
Funeral Home
Completely Air-Conditioned
Aeration Flower Center
Peter Rabo, Lic. Mgr.
131 Nassau Ave.
BROOKLYN 22, N.Y.
EV 3-8600 EV 3-0320
Chapel accomodations
is all boroughts.

Побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
нашим Покупцям і Приятелям.
Різного рода солодке печиво,
уродинові торти.
Your Baker
7703 — 13th Avenue
BROOKLYN, N.Y.
BE 6-2416

ВЕСЕЛИХ
РІЗДВЯНИХ СВЯТ
всім нашим
Покупцям і Приятелям
— пересилає —
B and B
Meat Products
St. Baskiewicz - J. Berezowsky
Top Quality Meats —
Home Made Bologna
168 Bedford Avenue
Brooklyn, N.Y. 11211 EV 8-2811

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та Щасливого
НОВОГО РОКУ
Рідним і Знайомим
— бажають —
Ярослав, Таїса, Мотря
і Роман ТУРЯНСЬКІ

Бажаємо
ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ
СВЯТ
всім нашим Друзям, Рідні
та всьому Українському
Народові
Степан Ковальчук
SOUTHLAND ASSOCIATES
8252 Biscayne Blvd.
Miami, Fla. 757-0661

Щасливих Свят Різдва Христового та Нового Року
РОДИНІ, ВІДБОРЦЯМ, ПОКУПЦЯМ, та ЗНАЙОМИМ
БАЖАЄ
РОМАН ІВАНИЦЬКИЙ — власник

УКРАЇНСЬКА КРАМНИЦЯ
DELTO — SPORTS WEAR & GIFT CO.
304 East 9th Street, New York, N.Y. 10003 Tel.: 228-2266